

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14Cob/257/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5111230652
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5111230652.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Nemravovej, členiek senátu JUDr. Ivany Nemčekovej, JUDr. Eriky Šobichovej, v obchodnej právnej veci žalobcu: MIM, s.r.o., so sídlom Slnecná 211/1, 010 03 Žilina, IČO: 36 395 820, právne zastúpeného Mgr. Dušan Šimún - advokát, s.r.o., so sídlom Bajzova 2414/10, 010 01 Žilina, IČO: 36 838 713, proti žalovanému: ims, a.s., so sídlom P. Mudroňa 5, 010 01 Žilina, IČO: 36 403 997, zastúpenému právnym zástupcom Mgr. Jánom Páchnikom, advokátom, so sídlom H. O., XXX XX Q., v konaní o peňažnej pohľadávky v sume 71.257,20 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 19Cb 39/2012-262 zo dňa 13.08.2013, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 19Cb 39/2012-262 zo dňa 13.08.2013 potvrzuje.

Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania za trovy právneho zastúpenia v sume 864,81 Eur na účet právneho zástupcu žalobcu Mgr. Dušan Šimún - advokát, s.r.o., so sídlom Bajzova 2414/10, 010 01 Žilina, IČO: 36 838 713, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

Napadnutým výrokom okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 71.257,20 Eur spolu s 0,05 % úrokom z omeškania denne zo sumy 71.257,20 Eur od 01.04.2011 až do zaplatenia a priamo na účet právneho zástupcu žalobcu nahradiť žalobcovi trovy konania v sume 4.379,29 Eur a trovy právneho zastúpenia v sume 4.887,68 Eur, všetko do 3 dní po právoplatnosti tohto rozsudku.

S poukazom na vykonané dokazovanie a právnu úpravu v § 536 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka zák. č. 513/1991 Zb. (ďalej len „OBZ“), § 548 ods. 1 veta prvá OBZ, § 554 ods. 1 veta prvá OBZ, § 560 ods. 1 OBZ, § 266 ods. 1, 3 OBZ, § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka zák. č. 40/1964 Zb. (ďalej len „OZ“), § 37 ods. 1 OZ, § 369 ods. 1 OBZ okresný súd žalobe vyhovel.

Okresný súd vykonal vo veci dokazovanie výsluchom žalobcu, žalovaného, výsluchom svedkov p. N. G., p. B. H. a p. C. C., „oboznámením listinných dôkazov: Zmluvou o dielo z 13.11.2009 vrátane prílohy č. 1 k tejto zmluve v celom jej obsahu, Dodatkom č. 1 ku Zmluve o dielo z 21.4.2009 vrátane prílohy č. 1 Harmonogramu implementácie, faktúrou č. 311100236 vystavenou žalobcom na žalovaného splatnou 31.3.2011 znejúcou na 71.257,20 EUR, Akceptačným protokolom z 21.12.2010 spísaným medzi DITEC, a.s. a žalovaným a Akceptačným protokolom z 21.12.2010 spísaným medzi Ústavom informácií a prognóz školstva a DITEC, a.s., výňatkom z elektronickej komunikácie, tak ako bola v konaní žalobcom predkladaná a je súčasťou spisu na čl. 64 až 81, 113 až 143 vrátane záznamov zo stretnutí, výňatkom z elektronickej komunikácie -mailom z 28.10.2010 odoslaným E. H.

za DITEC, a.s. a adresovaným žalovanému cestou štatutárneho zástupcu, svedkovi G. a svedkovi H., čestnými prehláseniami svedka N. G. a D. Q. vrátane pripojených výňatkov z elektronickej komunikácie a celým spisovým materiálom“. Okresný súd konštatoval, že dňa 13.11.2009 uzatvoril žalobca ako zhotoviteľ so žalovaným ako objednávateľom Zmluvu o dielo na subdodávku pre Rezortný informačný systém pre oblasť Regionálneho školstva, pozostávajúceho z Registra škôl, školských zariadení a zriaďovateľov, Registra študijných a učebných odborov, odborných zameraní, štátnych vzdelávacích programov, školských vzdelávacích programov, výchovných štandardov, výchovných programov školských zariadení a vyučovacích predmetov, Registra pedagogických a nepedagogických zamestnancov, Registra detí, žiakov, poslucháčov a súvisiacich agend (ďalej len „Zmluva o dielo“). Podľa článku II. bod 2.3, 2.11, 2.10, 2.16, 2.19 a 2.20 Zmluvy o dielo si zmluvné strany definovali koncového zákazníka, ktorým je Ústav informácií a prognóz školstva, technické a programové vybavenie, ktoré zabezpečuje objednávateľ, akceptačné testy, ktoré slúžia na overenie vlastností a funkčnosti APV pri preberaní APV za účelom akceptácie, osobu projektového manažéra objednávateľa a zhotoviteľa a pracovnú skupinu, ktorá pracovná skupina je skupinou poverených pracovníkov objednávateľa a zhotoviteľa vytvorená na podporu riešenia ucelených častí predmetu plnenia Zmluvy o dielo, pričom koordináciu činnosti pracovnej skupiny zabezpečuje poverený pracovník objednávateľa v súčinnosti s povereným pracovníkom zhotoviteľa. Podľa článku III. bod 3.1, 3.2 Zmluvy o dielo dodávateľ pri plnení predmetu zmluvy vykoná najmä nasledujúce činnosti: všetky časti diela a činnosti uvedené v prílohe 1 - špecifikácia predmetu zmluvy v zmysle tabuľky zodpovedností za jednotlivé časti riešenia, vypracovanie a dodanie príslušnej dokumentácie k dodaným častiam diela v členení používateľská dokumentácia a iná dokumentácia (analýzy, návrhy riešení a podobne). Podľa článku V. bod 5.2 Zmluvy o dielo protokol o akceptácii jednotlivých etáp riešenia podľa článku IV. podpisuje projektový manažér za zhotoviteľa a projektový manažér za objednávateľa. Protokol z akceptácie etáp riešenia je podklad pre fakturáciu v zmysle článku IX. zmluvy. Plnenia predmetu diela podľa bodu 3.2 je vypracovanie a dodanie dokumentácie, pričom zhotoviteľ je povinný dodať objednávateľovi nasledujúcu dokumentáciu, pokiaľ mu to vyplýva z tabuľky zodpovednosti uvedenej v prílohe č. 1 a ktorá dokumentácia je vymenovaná pod písm. a), b), c) a d) Zmluvy o dielo ako technická dokumentácia, prevádzková dokumentácia, používateľská dokumentácia a iná dokumentácia, všetko v písomnej forme v počte dvoch kusov a v elektronickej forme na CD s obsahom uvedeným v tomto zmluvnom článku. Podľa článku VI. bod 6.1, 6.3 a 6.4 Zmluvy o dielo predmet plnenia podľa tejto zmluvy bude zrealizovaný nasledovne: „- /i/ dodávkou jednotlivých plnení uvedených v článku V. tejto zmluvy, -/ii/ akceptáciou jednotlivých častí diela uvedených v bodoch 4.1 až 4.3 článku IV. tejto zmluvy“. Dodávka jednotlivých plnení uvedených v článku V. tejto zmluvy bude dokumentovaná protokolom o odovzdaní a prevzatí. Akceptácia jednotlivých častí diela podľa článku III. bude dokumentovaná akceptačným protokolom, ktorý pripraví zhotoviteľ a predloží objednávateľovi, ktorý do 7 dní rozhodne o akceptácii. V každom prípade sa odovzdané dielo považuje za akceptované až jeho akceptáciou koncovým zákazníkom, o ktorej je povinný objednávateľ najneskôr do 7 dní zhotoviteľa informovať. Predpokladom podpisu akceptačného protokolu je odovzдание a prevzatie jednotlivých plnení v zmysle článku V. tejto zmluvy, ktoré sa vzťahujú k príslušnej časti diela. Podľa článku X. bod 10.1, 10.7 a 10.9 (doplnený Dodatkom č. 1 ku Zmluve o dielo z 21.4.2010), zhotoviteľ je oprávnený fakturovať cenu v zmysle článku IX. vždy po akceptácii príslušnej časti diela v zmysle harmonogramu definovaného v článku IV. V prípade, že je objednávateľ v omeškaní s úhradou splatnej faktúry, bude povinný zaplatiť zhotoviteľovi úrok z omeškania vo výške 0,05 % z neuhradenej časti ceny za každý deň omeškania s jej uhradením. Objávateľ nie je v omeškaní s úhradou splatnej faktúry, pokiaľ nedostal príslušnú platbu od koncového zákazníka. Okrem prípadu uvedeného v bode 10.1 je zhotoviteľ oprávnený fakturovať maximálne 70 % z ceny etapy (čiastkového plnenia) podľa bodu 4.2 v zmysle harmonogramu uvedeného v prílohe č. 1 v predpokladanom termíne najskôr 31.05.2010. V tomto prípade zvyšok minimálne 30 % z ceny príslušnej etapy (čiastkového plnenia) je zhotoviteľ oprávnený dofakturovať až po odovzdaní ostatných plnení príslušných k etape/čiastkovému plneniu. Na č.l. 15 až 20 spisu sa nachádza príloha č. 1 ku Zmluve o dielo označená ako špecifikácia predmetu zmluvy, podľa bodu 3 ktorej zhotoviteľ je povinný, pokiaľ mu to vyplýva z tabuľky zodpovednosti, dodať objednávateľovi dokumentáciu vymedzenú v písm. a) až c) tohto bodu. Tabuľka zodpovednosti je súčasťou prílohy č. 1 na č.l. 19 p.v. až 20, pričom špecifikácia druhej etapy je uvedená na strane 18 až 19 spisu. Dodatkom č. 1 ku Zmluve o dielo zo dňa 21.04.2010, ktorý je v spise na č.l. 21 až 24, boli doplnené a zmenené články II., III., IV., V., VII., VIII., IX. a X. Zmluvy o dielo s obsahom, ako vyplýva z písomného vyhotovenia Dodatku č. 1. Jeho prílohou je príloha č. 1 - harmonogram implementácie riešenia, v ktorom štatutárny zástupca žalobcu v rámci svojej výpovede vymedzil predmet plnenia, cena ktorého je predmetom tohto konania, tak ako vyplýva z bodu 1, 2, 3 a 4 na č.l. 24 spisu a to konkrétne:

„po 1. návrh výmenného formátu, kontrolných mechanizmov a procedúr migrácie dotknutých registrov / RŠaŠZ, RZ, RDŽP/,

po 2. návrh nadstavbových aplikačných modulov, návrh sekvenčných diagramov a používateľských obrazoviek pre časti implementované v druhej etape, po 3. vypracovanie detailnej funkčnej špecifikácie RŠOVŠ a RŠPVŠ vo forme „detailného funkčného modelu RŠOVŠ a RŠPVŠ“,

po 4. návrh sekvenčných diagramov a užívateľských obrazoviek pre RVŠaVŠI a RNVŠIaEXI, RŠOVŠ a RŠPVŠ.“ Faktúrou č. 311100236 splatnou 31.3.2011 vyúčtoval žalobca žalovanému sumu 71.257,20 EUR z titulu ceny druhej etapy riešenia.

Okresný súd ustálil, že v konaní neboli medzi účastníkmi sporné nasledovné skutkové okolnosti „Uzatvorenie Zmluvy o dielo zo dňa 13.11.2009 a Dodatku č. 1 k tejto zmluve z 21.4.2010 v celom ich obsahu, teda vrátane príloh 1, tak ako sú v písomnom vyhotovení súčasťou spisu, skutočnosť, ďalej že medzi žalobcom a žalovaným nebol ohľadom predmetu plnenia, cenu ktorého žalobca v konaní uplatnil, spísaný odovzdávací a preberací protokol, ani protokol z akceptácie a skutočnosť spísania akceptačných protokolov medzi subjektom žalovaného a DITEC, a.s., tak ako je na č.l. 93 a medzi subjektom DITEC, a.s. a koncovým zákazníkom /Ústav informácií a prognóz školstva/, tak ako je súčasťou spisu na č.l. 82. Ďalej nebol medzi účastníkmi sporný obsah elektronickej komunikácie, tak ako ho žalobca v konaní predložil ako prílohu čestného vyhlásenia N. G. a D. Q. podľa č.l. 207 až 244. Na základe aplikácie § 120 ods. 3 OSP si súd tieto skutkové medzi účastníkmi nesporné okolnosti osvojil.“

Následne sa okresný súd primárne zaoberal otázkou platnosti Zmluvy o dielo z 13.11.2009 uzatvorenej medzi účastníkmi, ktorej absolútnu neplatnosť pre neurčitosť dojednania o predmete plnenia zhotoviteľa a o predmete zmluvy žalovaný namietal. Na základe oboznámenia sa s písomným vyhotovením Zmluvy o dielo z 13.11.2009 v rozsahu článku III. v spojení s prílohou č. 1 ku Zmluve o dielo, článkom III. a V. Dodatku č. 1 k tejto zmluve a prílohou č. 1, tvorenou harmonogramom implementácie, po vyhodnotení týchto listinných dôkazov podľa § 132 OSP, teda každého jednotlivu a všetkých v ich vzájomnej súvislosti pri starostlivom prihliadnutí na všetko, čo vyšlo za konania najavo a čo uviedli účastníci, okresný súd konštatoval, že predmet Zmluvy o dielo uzatvorenej medzi účastníkmi vrátane jeho časti, cena ktorej predstavovala predmet tohto konania (body 1 až 4 podľa harmonogramu implementácie - prílohy č. 1 k dodatku č. 1 z č.l. 24 p.v.), bol vymedzený dostatočne určito a zrozumiteľne a nezakladá absolútnu neplatnosť právneho úkonu Zmluvy o dielo podľa § 37 ods. 1 OZ pre neurčitosť dojednania predmetu zmluvy o dielo, a teda ani pre neurčitosť dojednania predmetu plnenia zhotoviteľa. Prejav vôle zmluvných strán pri uzatvorení zmluvy o dielo v celom ich obsahu premietnuté v písomnom vyhotovení zmluvy, boli pokiaľ išlo o vymedzenie predmetu zmluvy, určité a zrozumiteľné a vôľa zmluvných strán pri tomto právnom úkone nebol v rozpore s jazykovým prejavom vyjadreným v písomnom vyhotovení Zmluvy o dielo. V tejto časti zároveň okresný súd poukázal na § 35 ods. 2 OZ, ktorá je aplikovateľná i v obchodno-právnych vzťahoch a špeciálnu právnu úpravu podľa § 266 ods. 1, 3 OBZ, ktoré ustanovenie okresný súd aplikoval pri výklade prejavov vôle zmluvných strán v súvislosti s dohodou o predmete Zmluvy o dielo. Žalobca a žalovaný platne z hľadiska určitosti dojednali predmet plnenia žalobcu ako zhotoviteľa a vzhľadom na citované závery a hmotno-právnu úpravu nevzhladol okresný súd dôvod vykonávať vo vzťahu k otázke určitosti dojednania o predmete plnenia - o predmete Zmluvy o dielo ďalšie dokazovanie. V tejto súvislosti poukázal okresný súd i na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 80/2003, podľa právnej vety ktorého „Ak je v zmluve obsiahnutá dohoda

tak jednoznačná, že jej znenie nepripúšťa rôzny výklad, nie je dôvod, aby súd vykonal dokazovanie na výklad prejavu vôle konajúcich osôb, aj keď sa toho jedna zo strán domáha.“ Zmluvné strany podľa okresného súdu dostatočne určito dojednali predmet plnenia žalobcu ako zhotoviteľa, a teda predmet zmluvy a v rámci realizácie obsahu zmluvy sa podľa tohto i správali, čo potvrdilo nakoniec i vykonané dokazovanie. Námietka žalovaného o absolútnej neplatnosti Zmluvy o dielo pre neurčitosť dojednania predmetu plnenia - predmetu Zmluvy o dielo, bola preto okresným súdom hodnotená ako nedôvodná.

Po vyhodnotení Zmluvy o dielo ako platného právneho úkonu okresný súd riešil otázku, či si žalobca ako zhotoviteľ riadne splnil zmluvnú povinnosť vykonať dielo podľa § 544 ods. 1 OBZ. Na základe

vykonaného dokazovania oboznámením súboru výňatkov z elektronickej komunikácie, tak ako boli v konaní predkladané žalobcom a sú súčasťou spisu na č.l. 64 až 81, 113 až 143 a ako prílohy čestných prehlásení N. G. a D. Q. na č.l. 207 až 244 a v rámci týchto výňatkov z elektronickej komunikácie, predovšetkým e-mailom z 28.10.2010, ktorý je súčasťou spisového materiálu na č.l. 29 (oznámenie pána E. H. za DITEC, a.s. o úspešnom ukončení akceptačného testovania druhej etapy projektu v spojení s akceptačnými protokolmi medzi žalovaným a DITEC, a.s. z č.l. 93 spisu a DITEC, a.s. a UIPS z č.l. 82 spisu a v spojení s obsahom svedeckých výpovedí pána N. G. a pána B. H., opäť po vyhodnotení všetkých týchto dôkazov podľa § 132 OSP okresný súd konštatoval, že žalobca v konaní preukázal splnenie jeho zmluvnej povinnosti ako zhotoviteľa vykonať dielo pre žalovaného podľa Zmluvy o dielo z 13.11.2009 v znení Dodatku č. 1 k časti plnenia druhej etapy mimo nutného plnenia, teda v rozsahu bodov 1 až 4, tak ako boli vyznačené v Harmonograme implementácie podľa prílohy č. 1 k Dodatku č. 1 z č.l. 24 spisu. Uvedený záver okresného súdu nevyvrátila ani skutočnosť, že osobitne vo vzťahu k druhej etape, a to jej časti, cena ktorá bola predmetom tohto konania, nebol spísaný medzi žalobcom a žalovaným protokol o akceptácii podľa článku V. zmluvy, ani protokol o odovzdaní a prevzatí podľa článku VI. bod 6.3 Zmluvy o dielo (čo v konaní medzi účastníkmi nebolo sporné). Z rozsiahlej predloženej dokumentácie o elektronickej komunikácii medzi žalobcom a žalovaným, ako i zástupcami subjektu DITEC, a.s., ktorá komunikácia časovo spadá pred moment, kedy, ako vyplývalo z e-mailu podľa č.l. 29 spisu, bolo zástupcom subjektu DITEC, a.s. p. Valachovičom oznámené zástupcovi žalobcu - N. G. a štatutárnemu zástupcovi žalovaného úspešné ukončenie akceptačného testovania druhej etapy projektu vyplýva, že žalobca dielo riadne vykonal. Túto skutočnosť potvrdil vo svojej svedeckej výpovedi i svedok pán N. G., ktorého svedeckú výpoveď okresný súd vzhľadom na jej podrobnosť, konkrétnosť a súladnosť s ostatným vykonanými dôkazmi hodnotil ako jednoznačne presvedčivú a hodnovernú. Uskutočnenie plnenia žalobcu pre žalovaného potvrdil i svedok pán B. H., ktorého svedecká výpoveď bola okresným súdom taktiež hodnotená ako hodnoverná. Z výpovede predovšetkým svedka pána N. G., ale i z výpovede svedka pána B. H. vyplývalo, že pri realizácii predmetu Zmluvy o dielo bol naplnený vopred zmluvnými stranami jednoznačne a určito dojednaný a predpokladaný spôsob vykonávania diela u žalovaného, na jeho pracovných nástrojoch a za súčinnosti pracovníkov žalovaného pôsobiacich v rámci pracovných skupín. Dôvody takéhoto spôsobu vykonávania diela boli čisto praktické a do zmluvy medzi účastníkmi zakomponované z iniciatívy žalovaného, čo vyplývalo z výňatku z elektronickej komunikácie medzi štatutárnym zástupcom žalovaného A. H. a svedkom pánom N. G. zo dňa 11.11.2010 (č.l. 130 spisu). Uvedená skutočnosť bola potvrdená i svedeckou výpoveďou svedka pán N. G. (č.l. 171 spisu). Vzhľadom na takto vopred dohodnutý spôsob vykonávania diela nemôže byť priznaná relevantnosť obrane žalovaného, ktorý tvrdil, že dielo dokončili jeho pracovníci. V konaní žalovaný podľa § 120 ods. 1 veta prvá OSP nepreukázal, že by dielo malo vady v zmysle ich hmotno-právnej definície podľa § 560 ods. 1 OBZ, teda vady kvalitatívne alebo vady kvantitatívne a že by si žalovaný voči žalobcovi z titulu ich existencie riadne uplatnil nároky z vád (dôkazom o uplatnení nárokov žalovaného voči žalobcovi z vád plnenia nie sú listinné dôkazy, ktoré sú súčasťou spisu na č.l. 96, 98 a 101, teda listy žalovaného, ktorými komunikoval so žalobcom v súvislosti s vrátením fakturácie ceny predmetného plnenia a v ktorých absentuje akékoľvek uplatnenie nárokov z vád). Žalovaný rovnako nepreukázal, že by v súvislosti s tvrdenými vadami plnenia žalobcu (v súvislosti s kvantitatívnymi vadami plnenia, keď žalobca v zmysle tvrdení žalovaného dielo neukončil a dielo musel na základe toho dokončiť žalovaný), uplatnil voči žalobcovi v súlade s článkom XII. bod 12.3 Zmluvy o dielo náklady takéhoto plnenia žalovaného. Samotná participácia pracovníkov žalovaného na plnení žalobcu, ktorú predmetná zmluva predpokladala, preto nie je skutočnosťou, ktorá by zakladala a preukazovala záver, že žalobca dielo nevykonal, resp. že ho nevykonal riadne. Časový posun oproti dojednanému termínu vykonania druhej etapy v zmysle Dodatku č. 1 bol spôsobený, ako to vyplynulo z výpovede svedka N. G. a listinných dôkazov - výňatkov z elektronickej komunikácie v konaní predkladaných žalobcom tým, že riadne vykonanie predmetu vyžadovalo časový priestor, v rámci ktorého riešili zmluvné strany pripomienky koncového zákazníka, čo je tiež skutočnosť zmluvou predpokladaná podľa článku VI. bod 6.2 Zmluvy o dielo. Žalovaný v konaní nepreukázal, že by z titulu tvrdeného omeškania sa žalobcu s dodržaním dohodnutého termínu predmetného plnenia učinil akýkoľvek právny úkon.

Na záver okresného súdu o preukázaní plnenia zmluvnej povinnosti žalobcu ako zhotoviteľa nemala vplyv ani časť procesnej obrany žalovaného, v rámci ktorej namietal skutočnosť, že predmet plnenia neodovzdal žalobca žalovanému v materializovanej - písomnej forme. V tejto časti vychádzal okresný súd z obsahu Zmluvy o dielo v časti prílohy 1, z tabuľky zodpovednosti v spojení s článkom V. Zmluvy o dielo, v zmysle ktorého nebolo zmluvnou povinnosťou žalobcu dodávať žalovanému vo vzťahu k

predmetu plnenia, cena ktorého bola predmetom tohto konania, dokumentáciu, len vo vzťahu ku ktorej dokumentácii mal žalobca zmluvnú povinnosť dodať ju v materializovanej - písomnej forme. V tejto súvislosti okresný súd zdôraznil, že časť svedeckej výpovede svedka pána B. H., v rámci ktorej tento poukázal na skutočnosť, že DITEC, a.s. odovzdával plnenie, v rámci ktorého bolo zahrnuté plnenie žalobcu, ako v písomnej forme, tak elektronicky a ktorú časť svedeckej výpovede tohto svedka bolo nevyhnutné hodnotiť v súlade s jeho ďalším vyjadrením, podľa ktorého nemal bližšiu vedomosť o obsahu zmluvy medzi žalobcom a žalovaným a ani o obsahu zmluvy medzi žalovaným a DITEC, a.s. Z uvedeného dôvodu ani táto časť svedeckej výpovede svedka pána B. H. nebola okresným súdom považovaná za dôkaz o existencii zmluvnej povinnosti žalobcu odovzdať žalovanému predmet plnenia, cena ktorého bola predmetom tohto konania, v materializovanej - písomnej forme a súčasne táto svedecká výpoveď nevyvracala záver okresného súdu o splnení zmluvnej povinnosti žalobcu odovzdať žalovanému plnenie jeho odovzdaním v elektronickej forme.

Po skonštatovaní o preukázaní splnenia zmluvnej povinnosti žalobcu ako zhotoviteľa považoval okresný súd za významné ďalej poukázať na obsah Zmluvy o dielo v článku VI. bod 6.3, podľa ktorého protokol o odovzdaní a prevzatí nie je dojednaním zmluvných strán vymedzený ako právna skutočnosť, s ktorou je spojený vznik práva na zaplatenie ceny za dielo, ale je prostriedkom, ktorý v zmysle Zmluvy o dielo dokumentuje plnenie. Preto pokiaľ takýto protokol spísaný vôbec nebol, ako tomu bolo v prejednávanej veci, neznamená to, že by táto skutočnosť vylučovala záver o vykonaní diela riadne jeho odovzdaním a teda vznik práva na zaplatenie ceny za dielo. Rovnaké konštatovania uviedol okresný súd k absencii akceptačného protokolu medzi žalobcom a žalovaným, ktorý bol v zmysle článku VI. bod 6.3 rovnako dokladom dokumentujúcim akceptáciu a nie právnou skutočnosťou, s ktorou by boli spojené právne dôsledky vzniku práva žalobcu na zaplatenie ceny za dielo a vo väzbe na to skutočnosť nespísania akceptačného protokolu nevyklučuje vznik práva žalobcu na zaplatenie ceny za dielo. Splnenie zmluvnej povinnosti zhotoviteľa dodať dielo v zmysle článku VI. bod 6.4 viaže zmluva o dielo na právnu skutočnosť akceptácie koncovým zákazníkom, ktorá skutočnosť bola jednoznačne preukázaná Akceptačným protokolom z 21.12.2010 podľa č.l. 82 spisu (Akceptačný protokol medzi subjektom DITEC, a.s. a ÚIPŠ Ústav informácií a prognóz školstva). Akceptácia koncovým zákazníkom preukázaná akceptačným protokolom z č.l. 82 spisu predstavovala právnu skutočnosť, s ktorou zmluva spája vznik práva na zaplatenie ceny za dielo. Naviac z dôkazov, ktoré žalobca v tomto konaní produkoval, a to najmä list žalobcu z 28.01.2011 podľa č.l. 95 spisu vyplývalo, že spísanie akceptačného protokolu medzi žalobcom a žalovaným nebolo uskutočnené z dôvodov nedostatočnej súčinnosti žalovaného, ktorý bez preukázaných relevantných hmotno-právnych dôvodov tento akceptačný protokol odmietol podpísať, a teda nebol náležitý súčinný, čím sa sám žalovaný dostal do omeškania s plnením vlastných zmluvných povinností podľa článku V. Zmluvy o dielo. Vychádzajúc z uvedených záverov rozhodol okresný súd tak, že žalovaného zaviazal na zaplatenie istiny v sume 71.257,20 Eur právnym titulom zaplatenia dlžnej ceny za dielo.

V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že žalovaný je so splnením peňažného záväzku zaplatiť žalobcovi dlžnú cenu za dielo v omeškaní, v nadväznosti na čo žalobca dôvodne uplatnil úrok z omeškania, a to v dohodnutej sadzbe 0,05 % denne, ako vyplýva z článku X. bod 10.7 Zmluvy o dielo, a to odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti daňového dokladu - faktúry, ktorá bola dôvodne vystavená na zaplatenie časti ceny druhej etapy, tak ako to vyplývalo z jej písomného vyhotovenia na č.l. 27 spisu so splatnosťou 31.03.2011 a ktorá faktúra sa nesporne, ako to vyplývalo z vykonaného dokazovania, dostala do dispozičnej sféry žalovaného. V právnej rovine pri rozhodovaní o úroku z omeškania aplikoval okresný súd § 369 ods. 1 OBZ. O náhrade trov prvostupňového konania bolo okresným súdom rozhodnuté podľa § 142 ods. 1 OSP.

Proti rozsudku okresného súdu v zákonnej lehote podal odvolanie žalovaný, ktorý žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Žalovaný namietal, že v konaní pred súdom prvého stupňa došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 OSP, pretože súd prvého stupňa svojím postupom v konaní odňal žalovanému možnosť konať pred súdom, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný tiež namietal, že konaním súdu prvého stupňa došlo k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Pod

odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania znemožnila alebo odňala, prípadne podstatným spôsobom sťažila realizácia konkrétnych procesných práv, ktoré mu OSP, prípadne ďalšie všeobecne záväzné právne predpisy priznávajú a z ktorých bol v dôsledku postupu súdu vylúčený. S poukazom na § 157 ods. 2 OSP žalovaný konštatoval, že napriek tomu, že rozsudok je vyhotovený celkom na 12 stranách, nevyhovuje požiadavkám, ktoré na rozhodnutia súdov kladú všeobecne záväzné právne predpisy Slovenskej republiky, osobitne požiadavkám vyplývajúcim z § 157 ods. 2 OSP. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Ďalej podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd platí zásada, že súdy sú povinné svoje rozhodnutia odôvodňovať, aj keď táto povinnosť nepredstavuje, že sa vyžaduje podrobná odpoveď na každý argument účastníka konania, a preto sa rozsah tejto povinnosti môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolnosti každého prípadu; podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky, má súd v odôvodnení rozhodnutia dať odpoveď na tie otázky účastníka, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia.

Žalovaný v odvolaní namietal, že v časti odôvodnenia napadnutého rozsudku, v rámci ktorej mal okresný súd v zmysle § 157 ods. 2 OSP vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, absentuje popisanie úvah, akými sa súd pri hodnotení dôkazov, z ktorých jeho rozhodnutie vyjadrené v napadnutom rozsudku vychádza, riadil. Súhrnné poukazovanie na aplikáciu § 132 OSP podľa žalovaného nemôže byť v tejto súvislosti dostatočné, a to aj vzhľadom k tomu, že uvedené ustanovenie len zakotvuje postup súdu pri hodnotení dôkazov. Uvedenie úvah, akými sa okresný súd pri hodnotení dôkazov riadil, je nevyhnutné z hľadiska možnosti obrany proti rozsudku, ako aj pri jeho preskúvaní po využití opravných prostriedkov. Navyše bolo potrebné zdôrazniť, že súhrnné závery sú z hľadiska požiadaviek vyplývajúcich na odôvodnenie rozhodnutí súdov neakceptovateľné, keď nie je dostatočné len uviesť výsledný záver hodnotenia dôkazov súdom. „Vyššie uvedené nedostatky sa osobitne prejavujú v časti odôvodnenia Rozsudku týkajúceho sa posúdenia platnosti zmluvy o dielo zo dňa 13.11.2009, ktorej neplatnosť z dôvodu jej neurčitosti sme namietali. Súd v zásade len súhrnom konštatoval určitosť jednotlivých ustanovení zmluvy s tým, že poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov 80/2003. Súd však absolútne nezohľadnil skutočnosť, že spôsob dojednania zmluvy nakoniec viedol k sporu, ktorý bol predmetom jeho rozhodovania.“ Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nebolo možné podľa žalovaného zistiť, či a ako sa okresný súd vysporiadal s výpoveďou štatutárneho zástupcu žalobcu na pojednávaní konanom dňa 11.01.2013 (strana 5, prvý odsek zápisnice o pojednávaní), ktorý uviedol: „Pokiaľ ide o spôsob vytvárania diela, to bolo vytvárané za pomoci počítačového programu a v priestoroch žalovaného. Vytvárané bolo takým spôsobom, že na ňom pracovali pracovné skupiny, ktoré boli zvolené ako zo zamestnancov žalobcu, tak zo zamestnancov žalovaného, takže jednotlivé časti diela boli výsledkom ich spoločnej činnosti. Z tohto dôvodu vlastne nebolo možné jednoznačne určiť, ktorú konkrétnu časť realizovali ktorí pracovníci...“. Rovnako tak okresný súd úhrnom hodnotil v tejto súvislosti aj výpoveď pána N. G., ktorý sa však v konkrétnostiach k predmetu diela (v nadväznosti na zmluvné dojednania) nevyjadroval. „Konečne, súd aj v odôvodnení Rozsudku uvádza, že vzhľadom k určitosti dojednania predmetu diela nevykonal ďalšie dokazovanie ohľadom výkladu prejavu vôle strán.“

Rovnako tak postupoval okresný súd aj vo vzťahu k posúdeniu splnenia povinnosti žalobcu vykonať dielo, kde v odôvodnení napadnutého rozsudku síce poukázal na dôkazy, z ktorých vychádzal, osobitne na mailovú komunikáciu, avšak odôvodnenie neobsahovalo uvedenie úvah, ktorými sa pri ich hodnotení zaoberal; s výnimkou hodnotenia presvedčivosti výpovedí, čo však nebolo možné považovať za dostačujúce. „Na zdôraznenie nami uvádzaného poukazujeme na to, že z odôvodnenia Rozsudku je síce možné zistiť, na základe ktorých dôkazov súd dospel k záveru o riadnom vykonaní diela, avšak nie je možné zistiť prečo tieto dôkazy vyhodnotil tak, že preukazujú splnenie záväzku vykonať dielo žalobcom.“ Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uvádzal, že aj z výpovede B.. H. vyplývalo, že pri realizácii predmetu zmluvy o dielo bol naplnený vopred zmluvnými stranami jednoznačne a určito dojednaný a predpokladaný spôsob vykonávania diela. Pritom B.. H. (zápisnica o pojednávaní zo

dňa 18.06.2013) sa sám vyjadril tak, že nemal vedomosť o obsahu okresným súdom posudzovaného právneho vzťahu, ani o tom, ktorá zo sporových strán vykonávala ktorú časť diela.

Žalovaný s poukazom na § 122 ods. 1 OSP, § 129 ods. 1 OSP, § 40 ods. 1 OSP konštatoval existenciu inej vady konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Nametal, že okresný súd v rámci konania nevykonával všetky listinné dôkazy zákonnou cestou (napr. zmluva o dielo, a pod.) a poukázal na skutočnosť, že zo zápisníc o priebehu pojednávania nepochybne podľa neho vyplývalo, že neboli spôsobom podľa § 129 ods. 1 OSP vykonané všetky listinné dôkazy, ktoré sa stali podkladom napadnutého rozhodnutia. Mal za to, že okresný súd zákonným spôsobom nevykonával všetky listinné dôkazy, čím mu mal odňať možnosť vyjadriť sa k ich obsahu, keď na tejto skutočnosti nemohlo „nič zmeniť to, že sme sa v priebehu konania vyjadrovali k listinám, ktoré sme predložili a k dokladom, ktoré predložil súdu žalobca.“ Žalovaný v odvolaní zdôraznil, že okresný súd však môže hodnotiť len dôkazy, ktoré boli zákonným spôsobom vykonané, pričom v takomto prípade je rešpektované aj právo účastníka konania vyjadriť sa k vykonaným dôkazom.

Žalovaný v odvolaní namietal nesprávne skutkové zistenia okresného súdu, pričom uviedol, že „Túto časť nami podávaného odvolania voči Rozsudku je nevyhnutné posudzovať s výhradami uvedenými v bodoch II a III vyššie“ a zdôraznil, že okresný súd sa nevysporiadal s obsahom prílohy č. 1 zmluvy o dielo zo dňa 13.11.2009 (ďalej len „Zmluva“) vo svetle medzi stranami sporných skutočností (t.j. vymedzenia predmetu záväzku žalobcu vykonať dielo) s tým, že uvedená príloha nešpecifikovala dostatočne určitým spôsobom predmet diela, ktorý má vykonať žalobca (uvedený predmet bol v rámci prílohy označený ako IMS/MIM, pričom podiel sporových strán na plnení a výsledok činnosti každej zo strán vymedzený nebol). Okresný súd v tejto súvislosti nevykonával ďalšie dokazovanie vo veci výkladu prejavu vôle zmluvných strán a opätovne poukázal aj na výpoveď štatutárneho zástupcu žalobcu na pojednávaní konanom dňa 11.01.2013 (strana 5, prvý odsek zápisnice o pojednávaní), ktorý uviedol: „Pokiaľ ide o spôsob vytvárania diela, to bolo vytvárané za pomoci počítačového programu a v priestoroch žalovaného. Vytvárané bolo takým spôsobom, že na ňom pracovali pracovné skupiny, ktoré boli zvolené ako zo zamestnancov žalobcu, tak zo zamestnancov žalovaného, takže jednotlivé časti diela boli výsledkom ich spoločnej činnosti. Z tohto dôvodu vlastne nebolo možné jednoznačne určiť, ktorú konkrétnu časť realizovali ktorí pracovníci...“.

Rovnako bol podľa žalovaného nesprávny záver súdu prvého stupňa, odhladnuc od námietky o neplatnosti Zmluvy ako celku, pretože vo vzťahu k predmetu plnenia, ktorého cena bola predmetom konania, nebol žalobca povinný odovzdať dokumentáciu v písomnej forme. Z prílohy č. 1 Zmluvy vyplývalo, že dokumentácia je súčasťou II. etapy predmetu plnenia a poukázal aj na skutočnosť, že takúto dokumentáciu odovzdával aj ďalším osobám, čo bolo potvrdené najmä výpoveďou Ing. H. (zápisnica o pojednávaní zo dňa 18.06.2013). Bolo podľa žalovaného zrejmé, že táto povinnosť sa vzťahovala aj k výsledkom plnenia podľa dodatku č. 1 k Zmluve. Okresný súd podľa názoru žalovaného v „konečnom dôsledku vôbec nezistil (a ani nezisťoval) predmet diela. Následne sú závery súdu ohľadom splnenia záväzku vykonať dielo zo strany žalobcu predčasné a nepresvedčivé {bez ustálenia predmetu diela, čo malo byť vzhľadom k významu pre rozhodnutie, ako aj vzhľadom k našej obrane, základom odôvodnenia Rozsudku nie je možné posudzovať otázku splnenia zmluvných povinností}.“

Súd prvého stupňa dospel k záveru o tom, že žalobca riadne splnil predmet zmluvy vo vzťahu k II. etape na základe mailovej komunikácie, výpovedí svedkov a skutočnosti, že došlo k odovzdaniu diela vo vzťahu k spoločnosti DITEC, a.s. a ku konečnému zákazníkovi. Žalovanému nebolo zrejmé a z odôvodnenia napadnutého rozsudku podľa žalovaného „ani nie je možné zistiť na základe konkrétne akých skutočností súd dospel k takémuto záveru, osobitne vo svetle našich tvrdení o tom, že sme museli množstvo častí plnenia realizovať my, čo nespochybňoval ani svedok N. G. (osobitne napr. vo vzťahu k dokumentácii).“

Žalovaný v odvolaní zdôraznil, že odovzdanie II. etapy vykonávania diela konečnému zákazníkovi určite nič nevypovedalo o splnení predmetu plnenia vo vzťahu medzi sporovými stranami. V tejto súvislosti nemohla nič sama osebe vypovedať ani mailová komunikácia a výpovede N. G. (ktorý naopak potvrdil, že

niektoré časti plnenia neboli odovzdané) a B.. H. (ktorý potvrdil, že žalovaný odovzdával aj dokumentáciu v písomnej forme).

Podľa žalovaného okresný súd pochybil aj v tom, že nakoniec celú II. etapu diela stotožňoval s obsahom dodatku č. 1 a ďalšie plnenia už nezohľadňoval, a teda neposudzoval, či mali byť a boli poskytnuté alebo nie (v tejto súvislosti „odkazujeme“ aj na bod 10.9 Zmluvy v znení dodatku č. 1, keď právo na zaplatenie ceny za druhú etapu (doplatenie ceny nad rozsah preddavku) malo vzniknúť až po odovzdaní ostatných plnení v rámci II. etapy, čo navyše bolo potrebné posudzovať v spojení s článkom V (tretia veta) a bodom 10.1 Zmluvy.

Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uvádza (str. 9), že z výpovede svedka N. G., ako aj B.. H. vyplývalo, že „pri realizácii predmetu zmluvy o dielo bol naplnený vopred zmluvnými stranami jednoznačne a určito dojednaný a predpokladaný spôsob vykonávania diela u žalovaného, na jeho pracovných nástrojoch a za súčinnosti pracovníkov žalovaného...“, pričom okresný súd zdôraznil výraz vopred. Podľa žalovaného okresný súd však opomenul uviesť, kedy vopred a akým spôsobom bol dohodnutý spôsob vykonávania diela, ktorý zo Zmluvy nevyplýval. Tiež nevyhodnocoval výpoveď štatutárneho orgánu žalobcu, ako aj časti výpovede N. G., smerujúce k tomu, že dielo bolo vykonávané aj inde a na iných prostriedkoch, ako prostriedkoch žalovaného, čo malo okrem iného aj vplyv na posudzovanie hodnovernosti týchto výpovedí. Zdôraznil, „že vzhľadom k absencii uvedenia úvah, akými sa súd pri hodnotení dôkazov riadil, nie je možné kvalifikovane formulovať našu obranu voči súdom prijatým záverom.“

Žalovaný v odvolaní uviedol, že okresný súd vec nesprávne právne posúdil, „keď však vzhľadom k nedostatkom odôvodnenia Rozsudku nie je možné posúdiť všetky otázky týkajúce sa právneho posúdenia veci súdom.“ Podľa žalovaného okresný súd nesprávne aplikoval ustanovenia o výklade prejavu vôle v súvislosti s posudzovaním platnosti Zmluvy. Aplikácia § 35 ods. 2 OZ je v obchodných záväzkových vzťahoch „len subsidiárna, pričom súd prvého stupňa je celkom nesprávne aplikoval ako primárnu. Vzhľadom k zneniu prílohy č. 1 Zmluvy však nie je zrejmé, ako súd posúdil vymedzenie predmetu diela, osobitne so zreteľom na to, že vymedzenie predmetu diela je podstatnou náležitosťou zmluvy o dielo. Nesprávnou aplikáciou § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka, navyše vo vzťahu k obsahu zmluvy a našej obrany arbitrárnym spôsobom, keď bez hlbšieho zdôvodnenia súd len konštatuje určitosť dojednania o predmete diela, súd dospel k záveru o určitosti Zmluvy.“

Okresný súd i za predpokladu, že bola zmluva platným právnym úkonom, pochybil podľa žalovaného tým, že dospel k záveru o tom, „že podľa bodu 6.4 Zmluvy je dielo považované za akceptované jeho akceptáciou koncovým zákazníkom. Z bodu 6.4 Zmluvy však taký záver celkom nepochybne nevyplýva - naopak, z bodu 6.4 Zmluvy vyplýva záver, že ak aj sú splnené iné podmienky zmluvy pre akceptáciu diela, táto nastáva až akceptáciou konečným zákazníkom, pričom tvrdíme, že podmienky (iné) pre akceptáciu diela splnené neboli - dielo nebolo vykonané; z odôvodnenia Rozsudku navyše vyplýva, že je nesporné, že nebol podpísaný akceptačný protokol (ktorý je podľa Zmluvy predpokladom akceptácie a podkladom pre fakturáciu).“ Okresný súd, aj keď to v odôvodnení napadnutého rozsudku výslovne neuvádzal, zjavne a správne aplikoval pri posudzovaní vzniku práva na zaplatenie žalovanej sumy aj článok V (tretia veta) a bod 10.1 Zmluvy, pričom však dospel k nesprávnemu právnemu posúdeniu, a to, že v prípade akceptácie plnenia konečným zákazníkom Zmluva spájala vznik práva na zaplatenie ceny za vykonanie diela práve s touto akceptáciou, pričom v takomto prípade nebolo potrebné splniť ďalšie podmienky „(keďže akceptácia koncovým zákazníkom je len jednou z podmienok a nie ako uvádza súd nadradenou podmienkou, ktorá sa presadí aj v prípade nesplnenia iných podmienok)“. „Sú irrelevantné poukazy na nenamietame väd diela, keď o vadách diela môžeme hovoriť len vo vzťahu k odovzdanému a prevzatému dielu.“

K doručenému odvolaniu sa písomne vyjadril žalobca, ktorý nesúhlasil s dôvodmi podaného odvolania žalovaným. Pokiaľ žalovaný v odvolaní vzniesol námietku, že okresný súd nevykonal všetky listinné dôkazy zákonnou cestou, pričom konkrétne uviedol Zmluvu o dielo, čo podľa žalovaného malo zapríčiniť, že sa nemohol vyjadríť k predloženým dôkazom, a tým malo dôjsť k inej vade konania, ktorá mala za následok neprávne rozhodnutie vo veci, tak toto tvrdenie žalovaného však podľa žalobcu nemôže

právne obstať, pretože Zmluva o dielo bola už prílohou žaloby, pričom túto zmluvu podpísal priamo štatutárny zástupca žalovaného Ing. A. H., ktorý sa zúčastňoval aj pojednávani za žalovaného. Takisto všetky ostatné listinné dôkazy boli zasielané priamo aj žalovanému, takže mal o ich obsahu vedomosť. Z uvedeného bolo zrejmé, že či už právny zástupca žalovaného ako aj žalovaný boli riadne oboznámení s obsahom Zmluvy o dielo ako aj so všetkými ostatnými listinnými dôkazmi a mali možnosť sa k nim vyjadriť, čo v konaní aj robili, nakoľko na tieto listiny vo svojich vyjadreniach poukazovali. Taktiež v konaní pred okresným súdom žalovaný nikdy túto skutočnosť nenamietal a nežiadal, aby bolo v tomto smere doplnené dokazovanie. Z uvedeného tak vyplývalo, že ak by aj nebolo v zápisnici formálne spomenuté, že sa vykonal dôkaz listinou jej prečítaním alebo oboznámením, nemalo to v danom prípade následok, že sa žalovaný nemohol vyjadriť k predloženým dôkazom a nedošlo tak k inej vade konania, ktorá mala za následok neprávne rozhodnutie vo veci. Žalobca dal „do pozornosti súdu, že Najvyšší súd SR sa už identickou vecou zaoberal v uznesení č.k. 5 M Cdo 4/2011 zo dňa 21.8.2013, kde dospel k záveru, že nie je možné priznať dôvodnosť argumentom, že takýmto postupom súd znemožnil navrhovateľovi oboznámiť sa s predmetnými listinami a reagovať na ich obsah. NS SR ďalej uviedol, že takýto záver by bol formalistický a v rozpore i s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky. Ten vo svojich viacerých rozhodnutiach (napr. I. ÚS 164/12, IV. US 192/08) uviedol, že ako ústavne nesúladne (porušujúce základné práva) hodnotí aj rozhodnutia všeobecných súdov, ktorými boli normy podústavného práva interpretované v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti v dôsledku napr. prílišného formalizmu, pričom tento prístup možno nájsť aj v judikatúre Ústavného súdu Českej republiky (napr. III.ÚS 150/99), tento zároveň uviedol, že prílišný formalizmus pri výklade právnych noriem vedúci k extrémne nespravodlivému záveru potom znamená porušenie základných práv.“

K námietke žalovaného v odvolaní v rovine tvrdenej neplatnosti Zmluvy o dielo ako právneho úkonu žalobca vo svojom vyjadrení uviedol, že táto tiež nemohla právne obstať, pretože plnenie 2. Etapy projektu bolo fakturačne rozdelené v bode 10.9. Dodatku č.I k ZoD na dve časti. Rozdelenie na dve časti bolo presne popísané v Prílohe č. 1 Dodatku - 2. Etapa, a to tak, že prvá časť bola označená ako tzv. nutné plnenie (tá bola žalovaným uhradená) a „druhá časť (ktorá je predmetom tohto súdneho konania) pozostávala z nasledovných plnení: (1) Návrh výmenného formátu, kontrolných mechanizmov a procedúr migrácie dotknutých registrov RŠaŠZ, RZ, RDŽP, (2) Návrh nadstavbových aplikačných modulov, (3) Vypracovanie Detailnej funkčnej špecifikácie RŠOVŠ a RŠPVŠ vo forme „Detailného funkčného modelu RŠOVŠ a RŠPVŠ“, (4) Návrh sekvenčných diagramov a užívateľských obrazoviek RVŠaVŠI a RNVŠIaEXI, RŠOVŠ a RŠPVŠ.“ Jazykový výklad zmluvy bol podľa žalobcu z gramatického hľadiska jednoznačný a predmet diela bol v zmluve definovaný určite a zrozumiteľne v súlade s § 37 OZ. Navyše pri výklade vôle sa pri obchodných záväzkových vzťahoch použije aj § 266 OBZ, pričom podľa § 266 ods. 3 OBZ sa pri výklade vôle vezme náležitý zreteľ na všetky okolnosti súvisiace s prejavom vôle, včítane rokovania o uzavretí zmluvy a praxe, ktorú medzi sebou strany zaviedli, ako aj následného správania strán. V tejto súvislosti bolo zrejmé, že medzi stranami pri uzavretí zmluvy a ani nikdy počas vykonávania diela nebolo sporné vymedzenie predmetu diela. Žalovaný „nikdy žiadnym spôsobom, či už písomne alebo ústne, neoznámil navrhovateľovi, že má akékoľvek pochybnosti o vymedzení predmetu diela.“ Taktiež žalovaný ani pri vymedzení predmetu plnenia v súdnom konaní nevzniesol námietku proti vymedzeniu predmetu diela. V tejto súvislosti žalobca uviedol, že rovnakým spôsobom sa dielo vykonávalo aj v 1. Etape, kde nevznikli žiadne rozpory ohľadom dodávaného diela. Z dôkazov uvedených v súdnom konaní najmä z e-mailovej komunikácie medzi účastníkmi ako aj z výpovede svedkov jasne vyplývalo, že zmluvné strany nemali žiadne pochybnosti o vymedzení predmetu 2. Etapy diela. Napr. z e-mailu žalovaného zo dňa 17.8.2010 bolo úplne zrejmé, že žalovaný považoval predmet diela za určitý, keď pri plnení uvedenom v bode (1) - Návrh výmenného formátu, kontrolných mechanizmov a procedúr migrácie dotknutých registrov RŠaŠZ, RZ, RDŽP, týmto e-mailom potvrdil, že toto plnenie bolo žalobcom dodané. Aj pri ostatných plneniach je vôľa strán ohľadom plnenia úplne jednoznačná. Pri vykonávaní diela prebiehala medzi stranami rozsiahla elektronická komunikácia, prílohou ktorej bolo aj samotné dielo (tu odkazujem na e-mailovú komunikáciu uvedenú vo vyjadreniach žalobcu), pričom nikdy nedošlo pri vykonávaní diela medzi zmluvnými stranami k akýmkoľvek pochybnostiam o vymedzení predmetu plnenia. Navyše niektoré plnenia, a to plnenia uvedené v bode (1) a v bode (4), boli žalobcom zasielané aj priamo „vyššiemu objednávateľovi, t.j. spoločnosti Ditec, ktorý ako vyplýva zo súdneho spisu tiež nikdy nemal pochybnosť o tom, čo je predmetom diela dodávaného navrhovateľom.“ Z uvedeného bolo podľa žalobcu zrejmé, že zmluvné strany dojednali predmet plnenia určito, pričom vôľa zmluvných strán ohľadom predmetu plnenia nie je v rozpore s jazykovým prejavom vyjadreným v písomnej zmluve o dielo. Navyše prihliadnuc ku všetkým okolnostiam súvisiacim s prejavom vôle zmluvných strán, praxe,

ktorú strany medzi sebou strany zaviedli ako aj z následného správania sa zmluvných strán, nebola žiadna pochybnosť o určitosť predmetu plnenia.

Žalobca vo svojom vyjadrení tiež uviedol, že pokiaľ žalovaný vytýkal okresnému súdu, že nesprávne posúdil podmienky na vznik nároku na cenu diela, tak žalobca s týmto tvrdením žalovaného nesúhlasil. V tejto súvislosti žalobca zdôraznil, že v bode 10.9. Dodatku č. 1 k Zmluve o dielo sa ohľadom nároku na cenu za 2. etapu uvádza, že: „zvyšok minimálne 30 % z ceny diela príslušnej etapy je zhotoviteľ oprávnený dofakturovať až po odovzdaní ostatných plnení príslušných k etape“. (Táto cena diela bola práve predmetom tohto súdneho konania). Vyhotovenie akceptačného protokolu, resp. protokolu o odovzdaní diela, tak nepredstavovala hmotnoprávnu podmienku pre fakturovanie ceny diela (t.j. na vznik nároku na cenu). Navyše žalobca vyzval žalovaného na podpísanie akceptačného protokolu listom zo dňa 28.01.2011, avšak žalovaný bezdôvodne odmietol protokol podpísať, čo vyplývalo z listu žalovaného zo dňa 10.02.2011, čím žalovaný zámerne zmaril jeho podpis, resp. neposkytol potrebnú súčinnosť na podpis protokolu.

V tejto súvislosti sa tiež nedalo podľa žalobcu nespomenúť, že žalovaný tvrdil v odvolaní, že si dielo „dokončil inak, resp. sám“, pretože bol žalobca v omeškaní s jeho vykonaním, resp. že ho nevykonal riadne. To však bolo podľa žalobcu nemožné, pretože ešte dňa 20.10.2010 žalobca riešil pripomienky k dielu vzniknuté v pripomienkovacom konaní (ktoré nastalo po odovzdaní diela) priamo s pracovníkmi Ditecu a nasledovný deň 21.10.2010 sa odosielalo naposledy aktualizované dielo po pripomienkovacom konaní a po jeho vygenerovaní do Ditecu, ten istý deň, t.j. 21.10.2010, svedok B. H. e-mailom potvrdil, že sa dostalo požiadavkám na dielo a dňa 28.10.2010 E. H. z Ditecu oznámil, že bolo dielo toho dňa úspešne akceptované Koncovým zákazníkom (Ústav informácií a prognóz školstva). Navyše žalovaný nikdy od Zmluvy o dielo zo žiadneho dôvodu neodstúpil (napr. pre omeškanie žalobcu) ani neoznámil žiadne vady diela (napr. podľa § 550 OBZ alebo § 560 a nasl. OBZ), pričom žalobca tvrdil, že žiadny dôvod na takéto úkony ani nenastal. Preto ak by aj bola pravda, že žalovaný dielo dokončil „inak, resp. sám“ avšak bez odstúpenia od zmluvy o dielo, konal by v rozpore s právnymi predpismi ako aj so zmluvou. V takom prípade by bolo v podstate v danom spore právne irelevantné preukazovať samotné dodanie diela žalobcom, nakoľko žalovaný by porušil svoju zákonnú ako aj zmluvnú povinnosť odstúpiť od zmluvy. Preto aj v takom prípade by mal žalobca nárok na uhradenie ceny diela. Žalobca však naďalej tvrdil, že dielo riadne vykonal a odovzdal v súlade so zmluvou a uviedol, že tvrdenie žalovaného, že si dielo dokončil sám, nebolo pravdivé. V závere svojho vyjadrenia žalobca uviedol k tvrdeniu žalovaného „v čl. IV odvolania, kde odporca uviedol, že svedok N. G. mal vo svojej výpovedi potvrdiť, že niektoré časti plnenia neboli navrhovateľom odovzdané, resp. že si odporca musel množstvo plnení realizovať sám. Takéto vyjadrenie sa však vo výpovedi svedka N. G. nenachádza, preto tvrdenie odporcu v odvolaní nie je pravdivé.“ Žalobca žiadal, aby Krajský súd v Žiline napadnutý rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 19Cb 39/2012-262 zo dňa 13.08.2013 potvrdil a zaviazal žalovaného povinnosťou nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania.

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) prejednal vec v medziach podľa § 212 ods. 1 OSP, postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP, s verejným vyhlásením rozsudku podľa § 156 ods. 1, 3 OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP a napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1 OSP ako vo výroku vecne správne rozhodnutie. Rozhodnutie bolo odvolacím súdom prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3:0.

V procesnej rovine krajský súd uvádza, že v odvolacej právnej veci rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP, v súlade s § 156 ods. 1, 3 OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP došlo na základe uznesenia Krajského súdu v Žiline č.k. 14Cob/257/2013-297 zo dňa 18.11.2014 k oznámeniu verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli krajského súdu v zákonnej lehote a o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli účastníci konania upovedomení písomnosťou krajského súdu zo dňa 18.11.2014 (č.l. 298 spisu) a tiež oznámením na internetovej stránke Krajského súdu v Žiline.

Podľa § 212 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zák. č. 99/1963 Zb. (ďalej len „OSP“), odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

Podľa § 219 ods. 1 OSP, odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Primárne odvolací súd uvádza, že v rámci odvolacích dôvodov, ktorými bol pri posúdení veci viazaný podľa § 212 ods. 1 OSP, a to len tých dôvodov, ktoré mali väzbu na uzavretý skutkový stav veci v prvostupňovom konaní, ktorým bol pri rozhodovaní odvolací súd rovnako viazaný (§ 213 ods. 1 OSP), bolo v prvostupňovom konaní vykonané okresným súdom v intenciách návrhov účastníkov konania dostatočné dokazovanie, z neho bol správne vyvedený skutkový stav, ktorý okresný súd rovnako správne právne vyhodnotil. Vzhľadom na konštatovanie vecnej správnosti meritórneho výroku napadnutého rozsudku, ktorým okresný súd žalobe vyhovel a stotožnenie sa s dôvodmi uvedenými v písomnom vyhotovení rozsudku okresným súdom, krajský súd podľa § 219 ods. 2 OSP v plnom rozsahu odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu. Z titulu aplikácie § 219 ods. 2 OSP v spojení s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 350/09 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Cdo 170/2005, pri potvrdení rozhodnutia okresného súdu nie je potrebné, aby krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie závery napadnutého rozsudku okresného súdu, s ktorými sa stotožňuje, pretože odôvodnenia a rozhodnutia prvostupňového súdu a odvolacieho súdu tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), a tým je postačujúce len odkázať cez § 219 ods. 2 OSP na odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozsudku okresného súdu. V zásade sa odvolací súd môže obmedziť len na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu.

Na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku okresného súdu krajský súd ďalej uvádza, že zo sumáru tých dôkazov, ktoré boli produkované žalobcom na preukázanie jeho tvrdení v rámci uplatneného nároku, bola spoľahlivo a dostatočne preukázaná dôvodnosť žaloby v rovine existencie dôvodov na uloženie povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 71.257,20 Eur s príslušenstvom. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti mal preukázané, ktoré nie, o ktoré skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval. Tým dal odpoveď na tie otázky nastolené účastníkmi konania, ktoré majú pre vec podstatný význam a dostatočne objasňujú skutkový stav veci.

Primárnym dôvodom, ktorým sa odvolací súd zaoberal, bola v procesnej rovine námietka nepreskúmateľnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu pre nedostatok a nezrozumiteľnosť jeho dôvodov, čo zakladalo odvolací dôvod podľa § 221 ods. 1 písm. f) OSP v spojení s § 205 ods. 2 písm. a) OSP. Súčasne žalovaný tvrdil s odkazom na § 205 ods. 2 písm. b) OSP, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vo vecno-právnej rovine žalovaný s poukazom na § 205 ods. 2 písm. d), f) OSP napádal postup a rozhodnutie okresného súdu v prvostupňovom konaní s tým, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

S prihliadnutím na obsah odvolania a v ňom vytýkané nesprávnosti postupu okresného súdu sa odvolací súd prednostne zaoberal otázkou, či žalovanému bola v prvostupňovom konaní odňatá možnosť konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f) OSP).

Pod odňatím možnosti konať pred súdom vo všeobecnej rovine sa rozumie procesne nesprávny postup súdu priečiaci sa zákonu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka občianskeho súdneho konania. Na takú vadu konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, musí odvolací súd prihliadať z úradnej povinnosti, t.j. aj vtedy, ak by v odvolaní uplatnené neboli. Medzi takéto vady sa zaraďuje aj odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom. Súčasne žalovaný vytýkal okresnému súdu aj iné vady konania, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, pričom vo vecno-právnej rovine napádal vady tak v skutkovej rovine ako aj v rovine hmotnoprávneho posúdenia. Za skutkové vady je potrebné považovať aj také pochybenie súdu,

ktoré spočíva v tom, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Predovšetkým takým dôvodom nesprávneho skutkového zistenia môže byť nesprávne hodnotenie dôkazných prostriedkov, t.j. porušenie niektorého z §§ 132 - 135 OSP. Pri námietke nesprávneho právneho posúdenia veci je zrejmé, že pod vecou treba rozumieť predmet konania a s ním súvisiace prejudiciálne otázky. Pod nesprávnym právnym posúdením veci treba rozumieť pochybenie súdu spočívajúce v tom, že na zistený skutkový stav neaplikoval príslušnú právnu normu alebo aplikoval nesprávnu právnu normu alebo aplikoval síce správnu právnu normu ale jej obsah interpretoval nesprávne alebo právnu normu síce interpretoval správne ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval.

Prejednaním veci len v rámci a z tých dôvodov, ktoré žalovaný vymedzil v písomnom odvolaní zo dňa 01.10.2013 (č.l. 277 spisu) a ktoré mali väzbu na zistený uzavretý skutkový stav veci a podľa výsledkov dokazovania v prvostupňovom konaní (§ 212 ods. 1 OSP, § 213 ods. 1 OSP), odvolací súd dospel k záveru o neopodstatnenosti podaného odvolania žalovaného.

Žalovaný teda primárne v odvolaní namietal, že k odňatiu jeho možnosti pred okresným súdom došlo tým, že odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu neobsahuje popisanie úvah, akými sa okresný súd riadil pri hodnotení dôkazov a súhrnné poukazovanie na aplikáciu § 132 OSP nemohlo byť podľa žalovaného dostatočné a ani akceptovateľné, ak sa okresný súd nevysporiadal s výpoveďou štatutárneho zástupcu žalobcu na pojednávaní dňa 11.01.2013, že len úhrnom okresný súd vyhodnotil v tejto súvislosti aj výpoveď Dalibora Macu, ktorý však v konkrétnostiach sa k predmetu diela nevyjadroval a rovnako postupoval aj k posúdeniu splnenia povinnosti žalobcu vykonať dielo.

K námietke žalovaného o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia krajský súd uvádza, že pre posúdenie tohto odvolacieho dôvodu bola relevantná právna úprava v § 157 ods. 2 OSP, ktorú napriek tomu, že ju žalovaný v podanom odvolaní citoval, považoval za podstatné citovať vo svojom rozhodnutí i odvolací súd.

Podľa § 157 ods. 2 OSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Krajský súd vzhľadom na predmetnú odvolaciu námietku žalovaného považuje za podstatné zvýrazniť, že požiadavka spravodlivého procesu v sebe obsahuje zásadu, zaručujúcu pre každú stranu v procese mať rovnakú možnosť obhajovať svoje záujmy a zároveň vylučujúcu mať možnosť podstatnej výhody voči protistrane. Obsah práva rovnosti ako jedného z určujúcich ústavno-právnych princípov občianskeho súdneho procesu spočíva v tom, že všetci účastníci občianskeho súdneho konania (osobitne sporového konania), ako aj iného civilného procesu, majú rovnaké procesné práva a povinnosti, ktoré uplatňujú a plnia za rovnakých procesných podmienok, bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z procesných strán. Nerozhoduje procesné postavenie alebo procesná pozícia účastníka, nie je podstatné ani to, ktorý z účastníkov sa stane žalobcom a ktorý z účastníkov je žalovaný (II. ÚS 35/02). Táto zásada vyjadrujúca „právo na spravodlivý proces“, nutnosť rovnakých „pravidiel hry“ alebo tiež „princíp rovnosti“, sa premieťa predovšetkým v ustanoveniach upravujúcich vedenie konania a priebeh dokazovania. V podstate rovnosť účastníkov v súdnom konaní, ako prirodzený dôsledok rovnosti všetkých občanov, je upravená v § 18 OSP. Pri uplatňovaní tejto zásady rovnosti v súdnom konaní je však nevyhnutné prihliadať nielen k právam jedného účastníka súdneho konania, v danom prípade žalovaného ako odvolateľa, ale aj k právam žalobcu, ktorý rovnako má nárok, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov, z ktorého dôvodu nemôže v súdnom konaní dochádzať k výkonu práv jedného z účastníkov súdneho konania na ujmu druhého účastníka súdneho konania. Krajský súd pre úplnosť po vykonaní odvolacieho prieskumu uvádza, že ani s ohľadom k uvedenej zásade rovnosti, vyjadrenej ust. § 18 OSP, krajský súd nezistil, že by postupom okresného súdu došlo k vade prvostupňového konania.

Preskúmaním napadnutého rozsudku okresného súdu krajský súd dospel k záveru o dostatočnom odôvodnení zo strany súdu prvého stupňa, za rešpektovania citovanej právnej úpravy v § 157 ods. 2 OSP. Vo všeobecnej rovine odvolací súd uvádza, že odôvodnenie rozsudku je práve tou časťou rozsudku, ktorá síce sama o sebe právoplatnosť nenadobúda, avšak je relevantná, významná z hľadiska presvedčivosti, logickej konzistentnosti a preskúmateľnosti súdneho rozhodnutia. Okresný súd v danom prípade dostatočne uviedol, napriek námietkam žalovaného v odvolaní, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov, ako ich posúdil a v akých vzájomných súvislostiach. Rovnako dostatočné bolo odôvodnenie v právnom posúdení veci. Pod právnym posúdením veci sa v zásade rozumie podradenie súdom zisteného stavu pod hypotézu príslušnej právnej normy. Odôvodnenie rozsudku musí obsahovať, podľa akej právnej normy vec bola posúdená, pod hypotézu akej právnej normy bol subsumovaný súdom zistený skutkový stav. Ide tak o aplikáciu ako aj interpretáciu práva. Je potrebné uviesť, ako daný skutkový stav bol právne posúdený, ktorú právnu normu súd aplikoval a ako ju v intenciách konkrétneho prípadu interpretoval. Uvedené v dostatočnej miere z napadnutého rozsudku okresného súdu vyplýva. V tomto smere bolo dostatočné nielen samotné vymenovanie a odcitovanie zákonných ustanovení, ale z odôvodnenia v ďalšom vyplynulo, akým spôsobom boli tieto ustanovenia aplikované, ktoré z citovaných zákonných ustanovení a ako sa premietli do samotného rozhodnutia okresného súdu vo veci.

Vo vzťahu k vyššie uvedeným dôvodom krajský súd pre úplnosť poukazuje i na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III. ÚS 119/03, podľa ktorého ustanovenie § 157 ods. 2 OSP je potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vykladať a uplatňovať tak, že rozhodnutie všeobecného súdu musí uviesť dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené, čo v danom prípade prvostupňový súd vo svojom napadnutom rozhodnutí rozhodne dodržal. Ak žalovaný v odvolaní práve v rovine tejto odvolacej námietky poukázal aj na rozhodnutie vo veci ESLP Ruiz Torijo c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria č. 303-A, tak krajský súd v tejto súvislosti považuje za nevyhnutné poukázať i na ďalšiu relevantnú časť predmetného rozhodnutia, v zmysle ktorej „právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci.“, a ak z napadnutého rozsudku okresného súdu vyplývalo, že okresný súd reagoval na argumenty rozhodujúce, tak potom nie je možné konštatovať, že trpí žalovaným namietanými vadami, ktoré sa premietli v rovine nedostatočného odôvodnenia a nepreskúmateľnosti. Vzhľadom na svoje závery krajský súd pripomína i skutočnosti vyplývajúce z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Cdo 120/2012, z 31.10.2012 v zmysle ktorých „Rozhodnutie odvolacieho súdu nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ/ka sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu (napr. I. ÚS 188/06).“

Krajský súd samozrejme v rámci odvolacieho konania napadnutý rozsudok okresného súdu vzhľadom na odvolaciu námietku žalovaného, v ktorej konštatoval nesúladsť napadnutého rozhodnutia okresného súdu s judikatúrou ESLP, ho potom posudzoval i vo vzťahu k ďalšej judikatúre ESLP, v rámci ktorej bolo vyslovené, že právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a potrebu odpovede na špecifickú otázku a vzhľadom na túto argumentáciu žalovaného a z pozície eurokonformného prístupu, sa javí krajskému súdu ako potrebné, poukázať i na časť, vyplývajúcu z odôvodnenia rozhodnutia ESLP Georgidias v. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997, v zmysle ktorej teda „právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ Krajský súd vzhľadom na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresným súdom mal za to, že okresný súd dal odpoveď na všetky nosné otázky. Ak žalovaný v odvolaní namietal, že okresný súd nezohľadnil skutočnosť, že „spôsob dojednávania zmluvy viedol k sporu, ktorý bol predmetom jeho rozhodovania“, tak krajský súd považuje za podstatné zdôrazniť primárne, že uvedená námietka bola vo všeobecnej rovine, ak žalovaný sa domáhal konkrétosti a vyčerpávajúceho odôvodnenia, tak potom mal presne špecifikovať, čo mienil pod termínom „spôsob“, ak však použitý termín „spôsob“ zostal vo všeobecnej rovine, tak potom túto všeobecnosť nemohla odstrániť ani námietka žalovaného k aplikácii rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré bolo uverejnené v „Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 80/2003“. Vzhľadom na odôvodnenie napadnutého rozsudku

v zodpovedajúcej časti okresný súd dostatočne odôvodnil svoje závery v rovine určitosti predmetu zmluvného plnenia, pričom zdôraznil, že účastníci „sa podľa toho i správali, čo potvrdilo vykonané dokazovanie“, ktorý záver okresného súdu v rámci tejto odvolacej námietky žalovaný nespochybnil. Ak žalovaný v odvolaní namietal, že okresný súd sa nevysporiadal s „výpoveďou štatutárneho zástupcu žalobcu na pojednávaní dňa 11.01.2013 (strana 5 prvý odsek zápisnice o pojednávaní“, ktorú výpoveď v odvolaní citoval, z ktorej citácie krajský súd uvádza len časť, a to „Z tohto dôvodu nebolo možné jednoznačne určiť, ktorú konkrétnu časť realizovali ktorí pracovníci.....“ tak odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu v zodpovedajúcej časti napadnutého rozsudku, v ktorej okresný súd uviedol, že „pri realizácii predmetu Zmluvy o dielo bol naplnený vopred zmluvnými stranami jednoznačne a určito dojednaný a predpokladaný spôsob vykonávania diela u žalovaného, na jeho pracovných nástrojoch a za súčinnosti pracovníkov žalovaného pôsobiacich v rámci pracovných skupín. Dôvody takéhoto spôsobu vykonávania diela boli čisto praktické a do zmluvy zakomponované z iniciatívy žalovaného, čo vyplýva z výňatku elektronickej komunikácie medzi štatutárnym zástupcom žalovaného A. H. a svedkom N. G. zo dňa 11.11.2010“, ktoré odôvodnenie bolo podľa odvolacieho súdu dostatočné. Vzhľadom na uvedené odvolací súd nemohol vyhodnotiť predmetnú námietku žalovaného ako relevantnú.

Pokiaľ žalovaný v odvolaní poukázal na to, že okresný súd k určitosti predmetu diela nevykonal ďalšie dokazovanie a úhrnom hodnotil výpoveď svedka N. G., tak krajský súd v tejto rovine len pre úplnosť pripomína, že okresný súd vzhľadom na skutočnosti vyplývajúce z napadnutého rozsudku, venoval dostatočnú pozornosť vyhodnoteniu určitosti predmetu diela ako i výpovedi svedka N. G. a pokiaľ žalovaný s prijatými závermi okresného súdu nesúhlasil, tak nemožno len vzhľadom na tento nesúhlas vyhodnotiť závery okresného súdu ako nedostatočné. V tejto súvislosti len podporne krajský súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14.09.2011, sp.zn. 3 Cdo 204/2009, v zmysle ktorého „Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov.“ Za podstatné krajský súd považuje poukázať i na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 23.11.2010, sp.zn. 5Cdo 218/2010, s ktorým sa stotožnil a v zmysle ktorého „Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03)“.

Žalovaný v odvolaní vyčítal okresnému súdu, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu „nie je možné zistiť prečo dôkazy vyhodnotil tak, že preukazujú splnenie záväzku vykonať dielo žalobcom“ a v rozsahu práve tejto práve odvolacej námietky tiež poukázal na výpoveď Ing. H. zo dňa 18.06.2013, pričom zvýraznil, že tento „nemal vedomosť o obsahu súdom posudzovaného právneho vzťahu“. Krajský súd vzhľadom na túto odvoláciu námietku žalovaného v jej časti, a to namietaného konštatovania okresného súdu o preukázaní splnenia záväzku vykonať dielo žalobcom, poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu v zodpovedajúcej časti za aplikácie § 219 ods. 2 OSP uvádza, že predmetnú námietku žalovaného vyhodnotil ako námietku bez relevancie na krajským súdom už konštatovanú vecnú správnosť záverov okresného súdu. Len pre úplnosť odvolací súd pripomína, že žalobca v priebehu celého prvostupňového konania tvrdil riadne vyhotovenie predmetu diela, ktoré vyhotovenie žalovaný spochybnil námietkami, ktorými sa okresný súd v prvostupňovom konaní riadne zaoberal, pričom dospel k záveru, že dielo bolo riadne vyhotovené a krajský súd vzhľadom

na námietky žalovaného v odvolaní a v štádiu odvolacieho konania, teda po konštatovaní krajského súdu, že postupoval okresný súd súladne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, na ktorú poukazoval žalovaný v odvolaní, zvyrazňuje, že nemožno opomínať, že sám žalovaný v odvolaní uviedol, že z rozsudku okresného súdu je „možné zistiť na základe akých dôkazov dospel okresný súd k záverom o riadnom vykonaní diela“ a ak potom namietal, že „nie je možné zistiť prečo dôkazy vyhodnotil tak, že preukazujú splnenie záväzku vykonať dielo žalobcom“, tak z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva ich vyhodnotenie, veď predsa bez takéhoto vyhodnotenia by okresný súd nemohol dospieť k záverom, ktoré tvorili podklad jeho rozhodnutia, pričom odvolací súd v konkrétnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu v častiach, v ktorých sa vysporiadaval s námietkami žalovaného, cez úpravu v § 219 ods. 2 OSP. Krajský súd pripomína, že pri hodnotení dôkazov zásadne súd nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten - ktorý dôkaz hodnotiť, pretože sa tu uplatňuje zásada voľného hodnotenia dôkazov. V súlade s touto zásadou postupoval okresný súd, podkladom jeho rozhodnutia sú dôkazy, ktoré boli správne vyhodnotené, pričom do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo účastníka konania dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97, uznesenie NS SR sp.zn. 3Cdo 204/2009 zo dňa 14.09.2011). Pre spoľahlivé zistenie skutkového stavu sa nevyžadovali ďalšie dôkazy a tie, ktoré boli vykonané, zhodnotil okresný súd v súlade s § 132 OSP a následne vyvodil aj správne skutkové závery.

Krajský súd akcentuje, v rovine námietok žalovaného do hodnotenia dôkazov okresným súdom, že okresný súd riadnym spôsobom odôvodnil svoj záver o vykonaní diela žalobcom, pričom vyhodnocoval nielen tvrdenia žalobcu, ale najmä sa zaoberal obranou žalovaného, a ak túto nevyhodnotil ako relevantnú, keďže v konečnom dôsledku uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi „71 257,20 Eur právnym titulom zaplataenia dlžnej ceny za dielo“, tak krajský súd sa s týmto záverom stotožnil, keďže takémuto záveru predchádzala racionálna úvaha prvostupňového súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania. K úplnosti krajský súd uvádza, že v hodnotení výsledkov dokazovania je súd slobodný. Znamená to, že žiadne procesné ustanovenie mu neukladá, akú dôkaznú hodnotu, resp. silu má priznať tomu-ktorému dôkaznému prostriedku, či už ide o výsluch svedka, účastníka alebo dôkaz listinou. V hodnotiacej činnosti je súd obmedzený iba vnútorným presvedčením a hodnotiaci záver je povinný stručne a jasne odôvodniť tak, ako to vyplýva z § 157 ods. 2 OSP. Okresný súd takýmto spôsobom postupoval, dôsledne vysvetlil svoje závery, ako aj zhodnotenie vykonaných dôkazov a jeho odôvodnenie je presvedčivé.

K odvolacej námietke žalovaného v rovine vyhodnotenia výpovede Ing. H., „ktorý sa sám vyjadril tak, že nemal vedomosť o obsahu súdom posudzovaného právneho vzťahu“, krajský súd po oboznámení sa s obsahom zápisnice spísanej na Okresnom súde Žilina dňa 18.06.2013 (č.l. 195 a nasl. spisu) uvádza, že výpoveď svedka B. H. (č.l. 198 spisu), ktorý bol poučený podľa § 126 OSP a ktorý vypovedal pred okresným súdom „...nemám bližšiu vedomosť o obsahu zmluvných vzťahov medzi žalobcom a žalovaným“ (č.l. 198 spisu, „...Z tohto pohľadu je teda veľmi zložitá a prakticky nemožná určiť, ktorú časť toho plnenia robil, ktorý pracovník“ (č.l. 199 spisu), v podstate korešponduje uvedeniam v odvolacej námietke žalovaného. Závery okresného súdu podľa zistení odvolacieho súdu korešpondujú skutočnostiam vyplývajúcim zo zápisnice, keď v odôvodnení uviedol, „výpovede svedka B. H. nie je súdom považovaná za dôkaz o existencii zmluvnej povinnosti odovzdať žalovanému predmet plnenia“, „súčasne nevyvracia záver okresného súdu o splnení zmluvnej povinnosti žalobcu odovzdať žalovanému plnenie jeho odovzdanie v elektronickej verzii“. Krajský súd však konštatuje, že predmetná námietka žalovaného v rovine vyhodnotenia výpovede svedka B. H. sa podľa žalovaného viazala „k záveru o riadnom vykonaní diela“ (č.l. 279 spisu), podľa obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku však odvolací súd konštatuje, že okresný súd vychádzal z výpovede „predovšetkým svedka N. G., ale i z výpovede svedka H. vyplýva, že pri realizácii predmetu Zmluvy o dielo bol naplnený vopred zmluvnými stranami jednoznačne a určito dojednaný a predpokladaný spôsob vykonávania diela u žalovaného“ (č.l. 270 spisu), z uvedeného podľa krajského súdu vyplýva spôsob vykonávania diela, ktorý nemožno stotožniť bez ďalšieho s tvrdením žalovaného „o riadnom vykonaní diela“ (č.l. 270 spisu), ktoré je vnímané odvolacím súdom vzhľadom na kontext tejto odvolacej námietky v rovine konečného vykonania diela, nielen ako spôsob vykonávania, čomu v konečnom dôsledku prisvedčuje i použitý gramatický tvar slovného spojenia žalovaného „o riadnom vykonaní diela“ a použitý gramatický tvar okresným súdom „spôsob vykonávania diela u žalovaného“. „V občianskom súdnom konaní účastníci

sú povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti a označia dôkazné prostriedky. Ustanovenie § 120 ods. 1 veta prvá OSP stanovuje, že účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Účastníci konania teda majú povinnosť tvrdenia a povinnosť tvrdenie preukázať. Ak účastník neunesie dôkaznú povinnosť, resp. dôkazné bremeno, má to pre neho nepriaznivý následok v tom, že súd pristúpi k vydaniu pre neho nepriaznivého rozhodnutia vo veci“ (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6 M Cdo 15/2010). Z uvedených dôvodov potom odvolací súd nemal priestor na to, aby vyhodnotil túto odvolaciu námietku žalovaného ako relevantnú.

Žalovaný v odvolaní namietal, že v konaní pred súdom prvého stupňa došlo k „inej vade, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci“, pretože v rámci konania nevykonal súd všetky listinné dôkazy zákonnou cestou podľa § 129 ods. 1 OSP, čím mu odňal možnosť vyjadriť sa k ich obsahu „... napr. k zmluve o dielo...“, „na čom nemôže nič zmeniť to, že sa v priebehu konania vyjadrovali k listinám, ktoré sme predložili a k dokladom, ktoré predložil žalobca“. V súvislosti s predmetnou odvolacou námietkou sa odvolací súd oboznámil s obsahom spisu okresného súdu a zistil, že predmetná Zmluva o dielo je v spise na č.l. 6 a nasl., žalovaný v podanom odpore proti doručenému platobnému rozkazu na č.l. 38 spisu uvádza „na základe predmetnej zmluvy o dielo“, z korešpondencie účastníkov, konkrétne v podaniach žalovaného uskutočnených konateľom žalovaného žalobcovi na č.l. 61, 63 spisu sa samotný žalovaný dovoľáva zmluvy o dielo zo dielo 13.11.2009. Na ústnom pojednávaní dňa 11.03.2013 bolo vedené celé dokazovanie okresným súdom ohľadom predmetnej zmluvy o dielo, veď i samotný právny zástupca žalovaného na tomto pojednávaní poukazoval na predmetnú Zmluvu o dielo a dokonca na jej jednotlivé, konkrétne zmluvné ustanovenia, ktorých sa dovoľával napr. na č.l. 88 spisu a tieto dokonca citoval. Právny zástupca žalovaného na predmetom pojednávaní predložil korešpondenciu žalovaného na č.l. 62, 63 spisu, v ktorej sám žalovaný uvádza ako dôkaz predmetnú Zmluvu o dielo. Dňa 23.01.2013 predložil právny zástupca žalovaného listinné dôkazy, z ktorých jednoznačne a bez akýchkoľvek pochyb vyplýva, že ich základom je predmetná Zmluva o dielo (č.l. 92 a nasl. spisu). Krajský súd v tomto smere poukazuje i na obsah doplnenej zápisnice spísanej okresným súdom na č.l. 147 a nasl. spisu. Predsa už v tomto štádiu a bez akýchkoľvek pochybností bolo zrejme, že predmetná Zmluva o dielo je primárnym dôkazom v tomto konaní, preto odvolaciemu súdu nie je zrejme, ako sa mohol žalovaný brániť proti nároku žalobcu, bez toho, aby svoju obranu neodvodzoval od predmetnej Zmluvy o dielo. Podľa odvolacieho súdu je ťažko predstaviteľné, že by právny zástupca žalovaného na pojednávaní dňa 19.4.2013 spochybnil „len“ výňatky z elektronickej komunikácie (č.l. 173 spisu) a nespochybnil by predmetnú Zmluvu o dielo, (samotné vykonanie tohto dôkazu, od ktorej žalobca odvodzoval svoj nárok), ak by mal na to dôvod, preto odvolaciemu súdu vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti v tomto smere nebol vytvorený priestor na iný záver len o účelovosti uvedenej odvolacej námietky vznesenej žalovaným. Uvedený záver odvolacieho súdu dotvrdzuje aj vyjadrenie žalovaného zo dňa 29.04.2013 (č.l. 179 spisu), v ktorom sa samotný žalovaný dovoľával ustanovení predmetnej Zmluvy o dielo. Z obsahu zápisnice spísanej pred okresným súdom dňa 18.06.2013 vyplývalo, že právny zástupca žalovaného vzniesol námietku, že mu neboli doručené v jednom vyhotovení listinné dôkazy predložené na pojednávaní, ktorej námietke bolo zo strany okresného súdu vyhovené. Tiež je potom podľa krajského súdu nepredstaviteľné, ak by nebol vykonaný dôkaz predmetnou Zmluvou o dielo, že by právny zástupca žalovaného na pojednávaní dňa 13.08.2013 po tom, čo okresný súd oboznámil priebeh doterajšieho konania, túto skutočnosť nenamietal. Z obsahu zápisnice z pojednávania zo dňa 13.08.2013 vyplývalo, že právni zástupcovia nemali žiadne návrhy na doplnenie dokazovania a zo záverečnej reči právneho zástupcu žalovaného vyplývalo, že sa odvolával na konkrétne články predmetnej Zmluvy o dielo napr. „6.3 a 6.4“ a následne tvrdil jej neplatnosť pre neurčitosť dojednaní v rovine predmetu plnenia, čo je podľa odvolacieho súdu logicky ťažko predstaviteľné, ak by túto zmluvu nepoznal a nebolo by ňou vykonané dokazovanie. V tomto smere je podľa krajského súdu relevantný postup okresného súdu, ktorý na predmetnom pojednávaní podľa obsahu zápisnice na č.l. 254 spisu vyhlásil „Oboznamuje sa podstatný obsah spisového materiálu vo veci sp.zn. 19 Cb 39/2012“, pričom niet pochyb, že do podstatného obsahu spisového materiálu prináležala aj predmetná Zmluva o dielo. Právny zástupca žalovaného nielen na predmetnom ústnom pojednávaní, ale ani v priebehu celého konania pred okresným súdom nemal pripomienky v tejto rovine, čo sa týka primárne najmä Zmluvy o dielo, uvedenú námietku vzniesol až v štádiu odvolacieho konania. Z uvedených dôvodov potom odvolací súd túto námietku žalovaného vyhodnotil ako námietku bez relevancie vo vzťahu k už konštatovanej správnosti napadnutého rozhodnutia okresného súdu. Krajský súd mal za to, že tento záver prijatý v odvolacom konaní je súladný s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. I. ÚS 33/2014-22 z 22. januára 2014, ktorý prejednával skutkovo a právne obdobnú námietku v

rovine tvrdeného odňatia možnosti účastníka konať pred súdom, v zmysle ktorého „.....vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že nie je možné priznať dôvodnosť argumentom uvádzaným mimoriadnym dovolateľom, že takýmto postupom súdy znemožnili navrhovateľovi oboznámiť sa s predmetnými dôkazmi a reagovať na ich obsah, čím porušili jeho práva ako účastníka konania a odňali mu možnosť konať pred súdom. Takýto záver by bol formalistický a v rozpore i s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky. Ten vo svojich viacerých rozhodnutiach (napr. I. ÚS 164/12, IV. ÚS 192/08) uviedol, že ako ústavne nesúladne (porušujúce základné práva) hodnotí aj rozhodnutia všeobecných súdov, ktorými boli normy podústavného práva interpretované v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti v dôsledku napr. prílišného formalizmu, pričom tento prístup možno nájsť aj v judikatúre Ústavného súdu Českej republiky (napr. III.ÚS 150/99), tento zároveň uviedol, že prílišný formalizmus pri výklade právnych noriem vedúci k extrémne nespravodlivému záveru potom znamená porušenie základných práv.“

Pre úplnosť však práve k tejto odvolacej námietke krajský súd považuje za podstatné uviesť, vzhľadom na skutočnosť, že žalovaného zastupoval právny zástupca, ktorý podal voči inému rozhodnutiu iného okresného súdu obdobnú odvolaciu námietku, ktorej bolo zo strany odvolacieho súdu vyhovie v odvolacom konaní vedenom Krajským súdom v Žiline pod sp.zn. 14Cob/121/2012, že dôvodom rozdielnosti rozhodnutia odvolacieho súdu boli diametrálne odlišnosti primárne v procesných postupoch okresných súdov a tiež v skutkovom a právnom stave vecí.

Žalovaný v odvolaní namietal, že sa okresný súd nevysporiadal s obsahom prílohy č. 1 zmluvy o dielo s tým, že „uvedená príloha nešpecifikovala dostatočne určitým spôsobom predmet diela, ktorý má vykonať žalobca (uvedený predmet bol v rámci prílohy označený ako IMS/MIM“ . V súvislosti s touto odvolacou námietkou žalovaného sa oboznámil odvolací súd s obsahom celého spisového materiálu okresného súdu, najmä však z obsahom zápisnice z ústneho pojednávania zo dňa 13.08.2013, z ktorej vyplývalo, že žalovaný uplatnil obranu i v rovine vznesenej námietky neplatnosti predmetnej zmluvy, mal za to, že je absolútne neplatná, keďže dojednanie o predmete plnenia, nebolo nedostatočne určité. Z uvedeného je teda zrejmé, že argumentácia žalovaného v odvolaní a pred súdom prvého stupňa nebola totožná, keďže v konaní pred súdom prvého stupňa, podľa zistení odvolacieho súdu, žalovaný nenamietal obsah Prílohy č. 1, tak ako to namietal v odvolaní (č.l. 280 spisu). Z odôvodnenia napadnutého rozsudku na čl. 268 spisu okresného súdu tiež jasne vyplývalo, že okresný súd jednoznačne konštatoval, že medzi účastníkmi neboli sporné skutkové okolnosti „Uzatvorenie Zmluvy o dielo zo dňa 13.11.2009 a Dodatku č. 1 k tejto zmluve z 21.4.2010 v celom ich obsahu, teda vrátane príloh 1, tak ako sú v písomnom vyhotovení súčasťou spisu“ (č.l. 268 spisu). Z uvedeného teda vyplýva, že okresný súd obsah Prílohy č. 1 vyhodnotil ako nesporný, ktoré konštatovanie žalovaný odvolaním nenapadol a pre ktoré konštatovanie podľa obsahu spisového materiálu a zistení odvolacieho súdu v odvolacom konaní mal okresný súd vytvorený dostatočne pevný a logický základ. Ak teda žalovaný v rámci prvostupňového konania uvedenú obranu neuplatnil, tak potom v rámci odvolacieho konania nebol priestor na to, aby odvolací súd postup okresného súdu, ktorý namietal žalovaný v odvolaní v rovine tejto odvolacej námietky, teda že „nevykonával ďalšie dokazovanie vo veci výkladu prejavu vôle zmluvných strán“, vyhodnotil ako taký, ktorým došlo k nesprávosti skutkových zistení uvádzaných žalovaným. Je na mieste podľa odvolacieho súdu zvýrazniť argumentáciu, s ktorou sa odvolací súd stotožnil, a v zmysle ktorej „Občiansky súdny poriadok ukladá účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd ale rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 OSP), a nie účastníkov konania“ (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. mája 2009, sp.zn. 3 Cdo 5/2009, 3 Cdo 80/2009).

V odvolaní žalovaný tiež namietal, že závery okresného súdu sú „ohľadom splnenia záväzku vykonať dielo zo strany žalobcu predčasné a nepresvedčivé“, a tiež že „nezistil predmet diela“. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu vyplýva, že okresný súd vykonával dokazovanie Zmluvou o dielo zo dňa 13.11.2009 a príslušnými dodatkami a prílohami, z ktorých zistil skutočnosti podrobne uvedené v napadnutom rozhodnutí na čl. 264 a nasl. spisu. Po vykonaní odvolacieho prieskumu krajský súd konštatuje, že pokiaľ žalovaný namietal, že okresný súd nezisťoval predmet diela a jeho určitosť, tak z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že okresný súd ustálil, po oboznámení sa s písomným vyhotovením Zmluvy o dielo z 13.11.2009 v rozsahu článku III. v spojení s prílohou č. 1 ku

Zmluve o dielo, článkom III. a V. Dodatku č. 1 že predmet zmluvy „je vymedzený dostatočne určito a zrozumiteľne a nezakladá absolútnu neplatnosť právneho úkonu Zmluvy o dielo podľa § 37 Občianskeho zákonníka pre neurčitosť dojednaní predmetu zmluvy o dielo, a teda ani pre neurčitosť dojednaní predmetu plnenia zhotoviteľa. Prejav vôle zmluvných strán pri uzatvorení zmluvy o dielo v celom ich obsahu premietnuté v písomnom vyhotovení zmluvy, sú pokiaľ ide o vymedzenie predmetu zmluvy, určité a zrozumiteľné a vôľa strán pri tomto úkone nie je v rozpore s jazykovým prejavom vyjadreným v písomnom vyhotovení Zmluvy o dielo“, preto vzhľadom na okresným súdom konštatovanú určitosť, nebol potom podľa krajského súdu priestor na vykonanie ďalšieho dokazovania v tejto rovine. Ak okresný súd konštatoval, že „Zmluvné strany dostatočne určito dojednali predmet plnenia žalobcu ako zhotoviteľa a teda predmet zmluvy a v rámci realizácie obsahu zmluvy sa podľa toho i správali, čo potvrdilo i vykonané dokazovanie“, tak krajský súd sa s týmto záverom stotožnil a v podrobnostiach i v tejto časti odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu cez úpravu v § 219 ods. 2 OSP. Nemohlo zostať podľa odvolacieho súdu bez povšimnutia, že uplatnená obrana žalovaného v rovine neplatnosti predmetnej Zmluvy o dielo bola žalovaným uplatnená až v rámci posledného pojednávania pred okresným súdom a až v rámci záverečného prednesu právneho zástupcu žalobcu.

K odvolacej námietke žalovaného, že okresný súd uviedol, „pri realizácii predmetu zmluvy o dielo bol naplnený vopred zmluvnými stranami jednoznačne a určito dojednaný a predpokladaný spôsob vykonávania diela u žalovaného, na jeho pracovných nástrojoch a za súčinnosti pracovníkov žalovaného“, „pričom súd zdôrazňuje výraz vopred“. „Súd však opomenul uviesť, kedy vopred a akým spôsobom bol dohodnutý spôsob vykonávania diela“, krajský súd uvádza, že po vykonaní odvolacieho prieskumu nemohol konštatovať relevantnosť ani tejto námietky. Východiskom pre tento záver odvolacieho súdu bolo odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu v tomto smere, s ktorým sa stotožnil, keďže korešpondovalo skutočnostiam vyplývajúcim z vykonaného dokazovania. Z obsahu svedeckej výpovede B.. N. G. (č.l. 169 a nasl. spisu), vyplývalo tvrdenie, ktoré si osvojil „plnenie bolo realizované na pracovných nástrojoch žalovaného, u žalovaného“ a „Toto bolo zrejme už od začiatku“, „presne vopred“, skutočnosti vyplývajúce z tejto svedeckej výpovede však žalovaný nespochybnil v konaní pred súdom prvého stupňa, preto nebol dôvod na to, aby zvýšenú pozornosť venoval žalovaným v odvolaní zvýraznenému „vopred“, v konečnom dôsledku však podľa zistení odvolacieho súdu v prvostupňovom konaní nebol sporným ani žalovaným v odvolaní uvádzaný „dohodnutý spôsob vykonávania diela, ktorý zo zmluvy nevyplýva.“ V rozsahu tejto odvolacej námietky však žalovaný bližšiu argumentáciu, ktorej (ne)správnosť vo väzbe na dôvody uvedené v napadnutom rozsudku okresného súdu by bolo potrebné v odvolacom konaní preskúmať, neposkytol, čím nebol vytvorený priestor pre vykonanie odvolacieho prieskumu v tejto rovine. Ak však žalovaný namietal, že okresný súd nevyhodnocoval „výpoveď štatutárneho orgánu žalobcu ako aj časti výpovede N. G., smerujúce k tomu, že dielo bolo vykonávané inde a na iných prostriedkoch, ako prostriedkoch žalovaného“, čo malo podľa žalovaného okrem iného aj vplyv na posudzovanie hodnovernosti týchto výpovedí, tak odvolací súd uvádza, že uvedená námietka žalovaného zostala len vo všeobecnej rovine a tiež z obsahu spisového materiálu podľa zistení odvolacieho súdu nevyplývalo, že by žalovaný v prvostupňovom konaní namietal výpovede vypočutých svedkov, a to v rovine ich hodnoverností, o ktorých však prvostupňový súd nemal pochybnosti, čo v odôvodnení napadnutého rozsudku aj zodpovedajúcim spôsobom odôvodnil. Ak teda okresný súd vychádzal aj zo svedeckých výpovedí vypočutých svedkov, tak bolo podľa odvolacieho súdu potrebné uviesť, že uvedení svedkovia boli poučení v súlade s § 126 OSP. Pri hodnotení dôkazu výpoveďou svedka musí súd vyhodnotiť vierohodnosť výpovede s prihliadnutím k tomu, aký má svedok vzťah k účastníkom konania a k prejednávanej veci a aká je jeho rozumová a duševná úroveň, k okolnostiam, ktoré doprevádzali jeho vnímanie skutočností, o ktorej vypovedá, vzhľadom k spôsobu reprodukcie týchto skutočností a k správaniu sa pri výpovedi (presvedčivosť, istota, plynulosť výpovede, ochota vypovedať na otázky a pod.) a k poznatkom, zisteným na základe hodnotenia iných dôkazov (do akej miery je dôkaz výpoveďou svedka súladný s inými dôkazmi, či im odporuje, prípadne, či sa vzájomne dopĺňajú); celkové posúdenie uvedených hľadísk potom poskytuje záver o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených (preukazovaných) skutočností. Z priebehu prvostupňového konania, vo vzťahu k výpovediam dotknutých svedkov, nielen N. G., vo väzbe na ich hodnotenie podľa obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplývalo, že by okresný súd nezohľadnil vyššie uvedené kritériá.

V odvolaní bol žalovaným namietaný záver okresného súdu, že „že žalobca riadne splnil predmet zmluvy vo vzťahu k II. etape na základe mailovej komunikácie, výpovedí svedkov a skutočností, že došlo k

odovzdaniu diela vo vzťahu k spoločnosti DITEC, a.s. ku konečnému zákazníkovi“ osobitne vo svetle tvrdení žalovaného, že časť plnenia realizoval on a v tejto súvislosti nemôže podľa žalovaného nič sama o sebe vypovedať ani mailová komunikácia a výpovede N. G. a B.. H.. Vzhľadom na predmetnú námietku žalovaného považuje krajský súd za podstatné uviesť, že žalovaný v rovine svojho záveru, že „nemôže nič sama osebe vypovedať ani mailová komunikácia a výpovede N. G. a B.. H.“ túto námietku bližšie neodôvodnil, pričom ani nekonkretizoval v odvolaní dôsledky tvrdenia, že „museli množstvo častí plnenia realizovať my“. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu vyplývalo, že „Samotná participácia pracovníkov žalovaného na plnení žalobcu, ktorú zmluva predpokladala, preto nie je skutočnosťou, ktorá by zakladala a preukazovala záver, že žalobca dielo nevykonal, resp. že ho nevykonal riadne“, za situácie, že žalovaný s uvedeným záverom nesúhlasil, resp. mal za to, že je nesprávny, bolo v jeho dôkaznej povinnosti, aby tieto skutočnosti vyplývajúce z dokazovania pred súdom prvého stupňa (napr. výpoveď svedka č.l. 172 spisu) vyvrátil. „V občianskom súdnom konaní účastníci sú povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti a označia dôkazné prostriedky. Ustanovenie § 120 ods. 1 veta prvá OSP stanovuje, že účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Účastníci konania teda majú povinnosť tvrdenia a povinnosť tvrdenie preukázať. Ak účastník neunesie dôkaznú povinnosť, resp. dôkazné bremeno, má to pre neho nepriaznivý následok v tom, že súd pristúpi k vydaniu pre neho nepriaznivého rozhodnutia vo veci“. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6M Cdo 15/2010). Krajský súd zdôrazňuje, že „Procesno-právnym následkom neunesenia dôkazného bremena účastníkom konania je jeho neúspech v spore. Pod vyhodnotením dôkazov je treba rozumieť aj zhodnotenie absencie dôkazov (vedúcej k neuneseniu dôkazného bremena). Ak súd rozhoduje v situácii dôkaznej núdze, dopad, neúspech sa pričíta účastníkovi, na ktorom leží podľa predpisov hmotného práva dôkazné bremeno, zodpovednosť za preukázanie skutočností významných z hľadiska hmotného práva. Rozsah dôkazného bremena, teda okruh skutočností, ktoré musí účastník preukázať, zásadne určuje hmotno-právna norma, ktorá je na sporný vzťah aplikovaná. Z nej potom vyplýva i to, kto je nositeľom dôkazného bremena, teda ktorý z účastníkov je povinný stanovený okruh skutočností preukázať.“ (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo 78/2010 z 23. mája 2012). Ak teda žalovaný v tomto smere neposkytol súdu prvého stupňa, ale ani odvolaciemu súdu žiadne ďalšie dôkazy (samozrejme za rešpektovania § 120 ods. 4 OSP), tvrdenia, ktoré by mohli byť krajským súdom v rámci odvolacieho konania vyhodnotené tak, že bolo dohodnuté, že na vykonaní diela sa budú podieľať výlučne pracovníci žalobcu, tak potom ani táto obrana žalovaného vzhľadom na dôkazný stav v skutkovej rovine, ktorý sa premietol i do právneho, nemohla byť vyhodnotená ako relevantná. Krajský súd považuje za podstatné ešte poukázať v rovine tejto odvolacej námietky žalovaného v časti jeho tvrdenia, že z výpovede N. G. vyplynulo, „naopak potvrdil, že niektoré časti plnenia neboli odovzdané“, že tieto skutočnosti nebolo možné stotožniť s výpoveďou predmetného svedka pred súdom prvého stupňa podľa obsahu zápisnice zo dňa 19.04.2013 (č.l. 168 a nasl. spisu).

V odvolaní žalovaný namietol, že „právo na zaplatenie ceny za druhú etapu (doplatenie ceny nad rozsah preddavku malo vzniknúť až po odovzdaní ostatných plnení v rámci II. etapy, čo navyše je potrebné posudzovať s článkom V (tretia veta) a bodom 10.1 Zmluvy“, ktorá argumentácia však podľa zistení odvolacieho súdu rozhodne nekorešpondovala obrane žalovaného pred súdom prvého stupňa, pričom bolo zjavné, že pred súdom prvého stupňa došlo k poučeniu podľa § 120 ods. 4 OSP, preto z tohto odvolacieho dôvodu nemohol byť posudzovaný napadnutý rozsudok okresného súdu, keďže v zmysle § 120 ods. 4 OSP v spojení s § 205a ods. 1 OSP sa tento odvolací dôvod nemohol stať relevantným odvolacím dôvodom práve z titulu princípu neúplnej apelácie a koncentračnej zásady pri tvrdení skutočností a označovaní dôkazov do momentu vyhlásenia uznesenia súdom prvého stupňa, ktorým sa končí dokazovanie. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. 3Cdo 174/2005, podľa ktorého ...„ak súd prvého stupňa účastníka poučil v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p., postupom odvolacieho súdu, keď neprihliadol na dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, nebola účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O.s.p.“

Žalovaný v odvolaní tak pri námietke nesprávneho právneho posúdenia veci, ako aj pri námietke v rovine posúdenia splnenia predmetu zmluvy zo strany žalobcu namietal nedostatok odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu. Krajský súd napriek tomu, že v tomto svojom rozhodnutí sa predmetnou námietkou žalovaného už zaoberal, považuje za podstatné, vzhľadom na jej opakovanie žalovaným v odvolaní, zdôrazniť, že uvedenú námietku vzhľadom na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného

súdu nebolo možné vyhodnotiť ako relevantnú. Krajský súd pre úplnosť, vzhľadom na opätovne namietaný procesný postup okresného súdu potom opakovane konštatuje, že napadnutý rozsudok okresného súdu nie je možné vyhodnotiť ako rozsudok, ktorý by nespĺňal náležitosti § 157 ods. 1, 2 OSP a ktorý by nebolo možné považovať za súladný so zákonom. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje i na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. I. ÚS 243/07-25 zo dňa 19. júna 2008, kde ústavný súd opakovane zdôraznil nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov, ktorá sa uskutočňuje v ústavnom, zákonom, procesnom a hmotno-právnom rámci. Procesno-právny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z čl. 46 a následného Ústavy a článku 6 ods. 1 Dohovoru. Jedným z týchto princíпов, predstavujúcich súčasť práva na riadny proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy, čl. 6 ods. 1 Dohovoru) a vylučujúcich ľubovôľu rozhodovaní, je aj povinnosť súdu svoje rozsudky odôvodniť (§ 157 ods. 1 OSP), a to spôsobom zakotveným v § 157 ods. 2 OSP. Z odôvodnenia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V prípade, keď sú právne závery súdu v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, alebo z nich v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 Ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Naopak, ak všeobecný súd rešpektuje kautely, určujúce minimálnu mieru racionality a konzistencie skutkovej a právnej argumentácie, nepatrí do právomoci ústavného súdu „hodnotiť“ hodnotenie dôkazov, resp. posudzovanie skutkového stavu ako správne zisteného všeobecným súdom, a to ani vtedy, ak by sa s takýmto hodnotením ústavný súd sám celkom nestotožnil. Krajský súd konštatuje, že okresný súd vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení rozhodnutia, nebol nekoherentný, t.j. jeho rozhodnutie bolo konzistentné a jeho argumenty podporili príslušný záver. Z uvedeného rozhodnutia vyplýva celková presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís okresný súd dospel, boli prijateľné pre právnickú (ale aj laickú) verejnosť, racionálne a v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Závery prijaté okresným súdom nie sú v nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami a dostatočne vyplývajú z odôvodnenia napadnutého súdneho rozhodnutia.

Žalovaný v odvolaní namietal nesprávne právne posúdenie, a to v rovine aplikácie § 35 OZ ods. 2 OZ, keďže ju okresný súd aplikoval nesprávne ako primárnu a mal ju aplikovať subsidiárne, navyše vo vzťahu k obsahu zmluvy „arbitrárnym spôsobom, keď bez hlbšieho zdôvodnenia súd len konštatuje určitosť dojednania o predmete diela, súd dospel k záveru o určitosti zmluvy“. Odvolací súd v rozsahu tejto odvolacej námietky po vykonaní odvolacieho prieskumu konštatuje jej nedôvodnosť. Pokiaľ ide o samotné posudzovanie zmluvy ako „autonómneho prejavu vôle zmluvných strán“ je potrebné uviesť, že základnou náležitosťou prejavu vôle je aj jeho určitosť. Určitosť sa musí týkať určenia účastníkov, ďalej podstatných zložiek obsahu právneho úkonu a predmetu, ktorého sa právny úkon týka. Určitosť predstavuje kvalitu obsahu právneho úkonu a predmetu, ktorého sa právny úkon týka. Právny úkon je neurčitý, ak je vyjadrenie vôle síce po jazykovej stránke zrozumiteľné, avšak nejednoznačný, a tým i neurčitý je jeho vecný obsah, pričom neurčitosť obsahu nemožno odstrániť ani preklenúť výkladom podľa § 35 OZ, resp. § 266 OBZ. Neurčitosť prejavu treba odlišovať od jeho nezrozumiteľnosti. Nezrozumiteľnosť možno označiť za neurčitosť prejavu po výrazovej stránke, naproti tomu neurčitosť prejavu sa týka jeho obsahovej stránky, lebo spočíva v tom, že prejav nevyjadruje určitú vôľu, buď preto, že určitej vôle vôbec nebolo, alebo preto, že určitá daná vôľa nie je prejavom vyjadrená určito. Neurčitý prejav je teda zrozumiteľný, ale jeho obsah nie je určitý. Ak je obsah právneho úkonu zachytený písomne, určitosť prejavu vôle je daná obsahom listiny na ktorej je zaznamenaný. Je vhodné uviesť do pozornosti i rozhodnutia Ústavného súdu, ktoré signalizujú odklon od mechanického jazykového výkladu, nezohľadňujúceho účel zákona, právne princípy alebo ústavné hodnoty; napríklad: „Vo všeobecnej rovine nemožno presne vyjadriť hierarchiu jednotlivých interpretačných argumentov ani špecifikovať okolnosti, za ktorých má mať jednotlivý argument prednosť pred argumentom iným. ... Súd musí prihliadať k vzájomným vzťahom jednotlivých do úvahy pripadajúcich argumentov a ich úlohu v konkrétnom prípade vyvážiť s ohľadom na špecifikum danej kauzy, a nie tieto kritériá iba mechanicky aplikovať.“ Rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 19. 06. 2008, spisová značka: I ÚS 243/0725. Osobitosťou obchodnoprávnej úpravy výkladu prejavu vôle je tiež stanovená hierarchia (usporiadanie) jednotlivých výkladových princíпов (princíp uvedený v konkrétnom odseku má prednosť pred princípom, ktorý nasleduje za ním, t. j. princíp uvedený v prvom odseku má prednosť pred princípom uvedeným v druhom odseku. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku, je zrejme že okresný súd aplikoval nielen všeobecnú úpravu v rovine § 35 ods. 23 OZ, ale i špeciálnu právnu úpravu § 266 ods. 1,3 OBZ, z ktorej aplikácie potom nie je možné konštatovať, že primárne aplikoval úpravu v OZ pred úpravou v

OBZ. Ak žalovaný mal za to, že posudzovaním zmluvy i v zmysle § 35 ods. 2 OZ došlo arbitrárnym postupom okresného súdu k nesprávnemu právnemu posúdeniu, tak krajský súd konštatuje, že okresný súd predsa posudzoval predmetnú zmluvu podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku aj podľa § 266 ods. 1 OBZ, s tým, že zdôraznil, že ide v smere o špeciálnu úpravu. V zmysle uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5 Cdo 114/2012 zo dňa 5. júna 2012 „Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozsudok súdu prvého stupňa zrušil. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv odporcu.“

Žalovaný namietal záver okresného súdu v rovine vyhodnotenia bodu 6.4 Zmluvy o dielo, pričom vychádzal z postulátu, že podmienky pre akceptáciu neboli, lebo dielo nebolo vykonané a nesúhlasil tiež s tým, že v prípade akceptácie plnenia konečným zákazníkom zmluva spája vznik práva na zaplatenie ceny za vykonanie diela práve s touto akceptáciou, pretože „Z bodu 6.4 Zmluvy taký záver celkom nepochybne nevyplýva“. V rovine tejto odvolacej námietky krajský súd poukazuje na cele znenie článku VI. 6.4, z ktorého vyplýva, že „V každom prípade sa odovzdané Dielo považuje za akceptované až jeho akceptáciou konečným zákazníkom, o ktorej je povinný objednávateľ najneskôr do 7 dní zhotoviteľa informovať. Predpokladom podpisu Akceptačného protokolu je odovzдание a prevzatie jednotlivých plnení v zmysle článku V Zmluvy, ktoré sa vzťahujú k príslušnej časti Diela.“ Z odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu vyplývalo, že akceptácia konečným zákazníkom bola preukázaná listinným dôkazom na čl. 82 spisu a ak okresný súd spojil práve s týmto listinným dôkazom vznik práva na zaplatenie ceny diela, tak krajský súd sa s takýmto záverom ako s vecne správnym stotožnil. V rovine tejto odvolacej námietky žalovaného považuje krajský súd za podstatné uviesť, že pokiaľ žalovaný namietal nesplnenie podmienok, pretože nebol podpísaný akceptačný protokol, tak zmluva v tomto článku rozlišuje akceptačný protokol a akceptáciu konečného zákazníka. Kým akceptačný protokol je len predpokladom, tak akceptácia konečným zákazníkom, je tak ako správne okresný súd v odôvodnení uviedol právnou skutočnosťou, s ktorou zmluva spája vznik práva na zaplatenie ceny diela. V podrobnostiach i v tejto časti odkazuje krajský súd na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu cez úpravu § 219 ods. 2 OSP.

Krajský súd zdôrazňuje, že si je vedomý, že záväznosť konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nevyplýva pre všeobecné súdy priamo zo zákonnej úpravy. Je však potrebné akcentovať, že obsahom princípu právneho štátu je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06). Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV. ÚS 92/09). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (IV. ÚS 209/2010, m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06) (viď uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22.11.2011, č.k. IV. ÚS 499/2011-25).

Ťažisko dokazovania a z neho vyvodených skutkových záverov okresného súdu v danej veci spočívalo v dôkazoch priamo účastníkmi produkovaných a predkladaných v danom konaní. Odvolací súd tiež zdôrazňuje, že daná sporová vec nepredstavovala výnimočný prípad pre postup okresného súdu podľa § 120 ods. 1 veta tretia OSP, o možnosti vykonania a výnimočne aj iných dôkazov, ako navrhli účastníci,

ak by ich vykonanie bolo nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Z úpravy v § 153 ods. 1 OSP tiež vyplýva, že súd rozhoduje o veci na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov.

Odvolací súd považuje za nevyhnutné poukázať i na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo 147/2011 z 25. apríla 2012, v zmysle ktorého, odvolací súd, ktorý sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, neporušil zákon, ak v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa a navyše tiež rozviedol vlastnú argumentáciu.

Z dôkaznej situácie v prvostupňovom konaní vo väzbe na závery tak prvostupňového ako aj krajského súdu, nebolo možné v odvolacom konaní rozhodnúť inak, ako napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdiť ako vo výroku vecne správne rozhodnutie podľa § 219 ods. 1, 2 OSP.

Výrok o trovách prvostupňového konania nebol odvolaním osobitne napadnutý a ako závislý výrok od výroku v merite veci, pri potvrdení prvostupňového rozhodnutia vo výroku o veci samej, bol potvrdený ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 OSP, tiež za situácie, že vo vecnej rovine rozhodnutie o náhrade trov prvostupňového konania nebolo žalovaným osobitne napadnuté.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 224 ods. 1 OSP vo väzbe na § 142 ods. 1, § 151 ods. 1 OSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalobca, ktorý uplatnil a vyčíslil náhradu trov odvolacieho konania v podaní zo dňa 18.11.2013 (č.l. 289 spisu). Priznaná náhrada odvolacích trov na strane žalobcu spočívala v náhrade trov právneho zastúpenia vo výške podľa vyhl. č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, a to za 2 vykonané úkony právnej služby písomné vyjadrenie k odvolaniu žalovaného v sume 565,97 Eur + režijný paušál 7,81 Eur, účasť na verejnom vyhlásení rozsudku dňa 27.11.2014 odmena 282,99 (1/2 z 565,97 Eur) + 8,04 Eur, teda celkovo v sume 864,81 Eur, ktorú sumu nahradí žalovaný žalobcovi v lehote podľa § 160 ods. 1 OSP, a to na účet advokáta - právneho zástupcu žalobcu, v zmysle § 149 ods. 1 OSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zák. č. 233/1995 Z.z.).